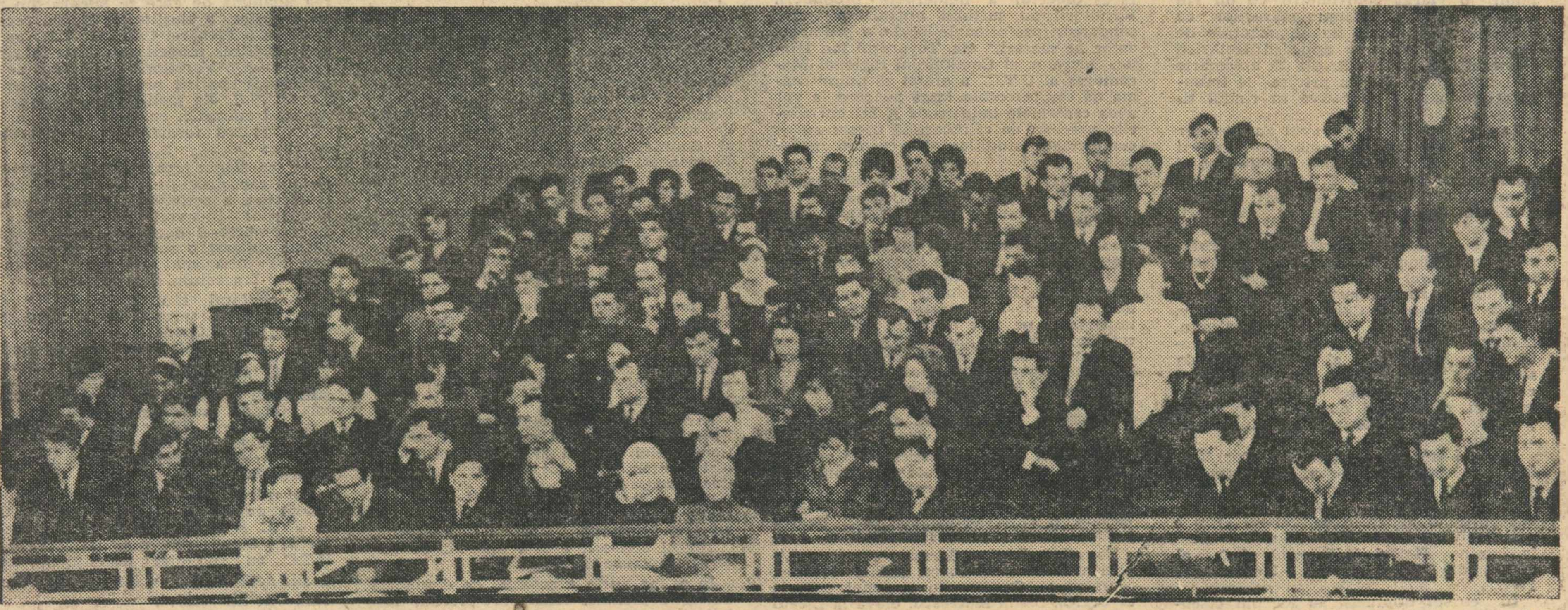
Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 7 ● Miercuri 14 II 1968 ● 12 pagini ● 0,50 lei

CONSFĂTUIREA PE ȚARĂ A U.T.C.

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu

Dragi tovarăși,

Consfătuirea pe țară a activului Uniunii Tineretului Comunist a dezbătut probleme de mare însemnătate pentru activitatea viitoare a tineretului din patria noastră. În centrul discuțiilor a stat hotărîrea Comitetului Central al partidului cu privire la îmbunătățirea activității Uniunii Tineretului Comunist și a muncii de educare a tinerei generații.

Consider necesar să subliniez în fața activului U.T.C. din întreaga țară înalta apreciere pe care Comitetul Central al partidului o dă activității desfășurate de organizația tineretului, contribuției prețioase pe care a adus-o la educarea și formarea tinerei generații, la întreaga activitate de edificare a orînduirii socialiste în România. **(Aplauze puternice).**

De la înființare, Uniunea Tineretului Comunist s-a aflat în primele rînduri ale luptei tineretului pentru progres social. Membrii U.T.C., înfruntînd prigoana, teroarea și închisorile regimului burghezo-moșieresc, au fost organizatorii luptei maselor largi ale tineretului împotriva asupririi, pentru cucerirea drepturilor economice și politice, pentru apărarea libertăților democratice, împotriva fascismului și a războiului.

Tineretul și-a adus aportul de seamă la înfăptuirea actului istoric de la 23 August 1944 care a dus la răsturnarea dictaturii fasciste și a deschis drumul înfăptuirii revoluției populare în România. Răspunzînd chemării partidului comunist, mii și mii de tineri utecişti s-au înrolat voluntar în războiul pentru eliberarea patriei și zdrobirea definitivă a fascismului. Vor rămîne veșnic în memoria tineretului, a întregului nostru popor, eroismul și abnegația tinerilor comuniști care și-au dat viața pentru libertatea și independența patriei, pentru bunăstarea și fericirea poporului român. **(Vii și puternice aplauze).**

În anii construcției socialiste, tineretul a participat cu entuziasm la lupta și munca întregului nostru popor pentru făurirea noii orînduiri sociale. În tot ce s-a înfăptuit în acești ani în România, sub conducerea partidului comunist, este încorporată și munca generațiilor tinere. Merită subliniat, în mod deosebit, faptul că, în decursul anilor, zeci și sute de mii din cei mai buni utecişti au intrat în rîndurile partidului comunist, mulți din ei devenind activiști de bază ai partidului și statului. Cu un elan deosebit participă tineretul la înfăptuirea hotărîrilor Congresului al IX-lea al partidului.

Apreciind rolul important pe care îl joacă tineretul în societate, înțelegînd că viitorul patriei noastre socialiste este legat de educarea și pregătirea tinerei generații, partidul și guvernul au acordat și acordă o atenție deosebită formării multilaterale a viitorilor constructori ai socialismului și comunismului în patria noastră.

M-am referit, pe scurt, la activitatea de pînă acum a U.T.C.-ului, a întregului tineret, pentru a sublinia și cu această ocazie prețuirea pe care partidul și guvernul o dau aportului adus de tineretul țării la toate realizările de însemnătate istorică obținute de poporul nostru pe drumul construcției socialiste. **(Aplauze puternice).**

Dragi tovarăși,

Întregul popor înfăptuiește cu entuziasm programul elaborat de Congresul al IX-lea al partidului de dezvoltare și înflorire multilaterală a patriei noastre socialiste.

În primii doi ani ai cincinalului, planul producției industriale a fost nu numai realizat, dar și depășit — ceea ce ne dă garanția că prevederile întregului cincinal vor fi îndeplinite și depășite.

Succese deosebite s-au obținut, de asemenea, în creșterea producției agricole, cerealiere și animaliere. Merită subliniat că, în ce privește creșterea animalelor, sarcinile cincinalului sînt aproape de pe acum realizate la toate speciile, ceea ce va avea urmări deosebit de importante pentru dezvoltarea agriculturii noastre.

Se îndeplinesc sarcinile stabilite de Congresul partidului privind învățămîntul, știința, cultura. Vă sînt cunoscute măsurile preconizate de partid privind îmbunătățirea învățămîntului de toate gradele, — măsuri care vor avea o influență de mare însemnătate pentru formarea și educarea tinerei noastre generații.

În acești ani au fost luate o serie de măsuri privind ridicarea nivelului de viață al oamenilor muncii. Au fost majorate salariile mici, au fost sporite pensiile și s-a introdus un nou sistem de pensionare, iar în prezent, pe baza hotărîrilor plenarei Comitetului Central al partidului, din toamna anului trecut, sînt în curs de aplicare măsurile privind majorarea salariilor pentru toți salariații ; aceasta creează

(Continuare în pag. a 3-a)

CONSFĂTUIREA PE ŢARĂ A UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Aşteptată cu viu interes, precedată de ample dezbateri în întreaga organizaţie, Consfătuirea pe ţară a U. T. C., întrunită în zilele de 9—10 februarie, a prilejuit o largă confruntare, cu un viu caracter de lucru, asupra măsurilor ce urmează a fi luate de organizaţiile de tineret în vederea aplicării Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967 cu privire la îmbunătăţirea muncii educative în rîndul tineretului.

La Consfătuire, care a avut un caracter de lucru, au participat membrii şi membrii supleanţi ai Comitetului Central şi ai Comisiei de Revizie a U.T.C., membri ai Consiliului Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din România, muncitori, ingineri, tehnicieni, lucrători ai ogoarelor, studenţi, elevi, militari, învăţători şi profesori, cercetători ştiinţifici, reprezentînd întregul tineret al patriei noastre.

La lucrări au luat parte tovarăşii Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., Virgil Trofin, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., şefi de secţie la C.C. al P.C.R., reprezentanţi ai conducerii unor ministere, instituţii centrale şi organizaţii obşteşti, activişti de partid, oameni de ştiinţă şi cultură, ziarişti.

După deschiderea lucrărilor Consfătuirii, tovarăşul Ion Iliescu, prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, a prezentat Raportul privind măsurile de îmbunătăţire a activităţii Uniunii Tineretului Comunist în lumina Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie —1 decembrie 1967.

În cursul dimineţii au început discuţiile generale pe marginea raportului prezentat. Vorbitorii au subliniat că măsurile luate de conducerea partidului privind îmbunătăţirea muncii de educaţie în rîndurile tineretului ilustrează grija şi preţuirea ce se acordă tinerei generaţii — viitorul patriei noastre, al naţiunii socialiste.

Exprimîndu-şi adeziunea şi sprijinul deplin faţă de aceste măsuri, cei care au luat cuvîntul au înfăţişat o serie de aspecte din activitatea organizaţiilor de tineret, au făcut propuneri concrete pentru ca activitatea U.T.C. să devină mai bogată, în măsură să satisfacă cerinţele în permanentă evoluţie ale tineretului. O serie de vorbitori au subliniat necesitatea ridicării nivelului de pregătire a celor care sînt chemaţi să lucreze cu tineretul. Tovarăşul Ion Popescu, prim-secretar al Comitetului regional Dobrogea al U.T.C., şi alţi vorbitori, au arătat că la baza criteriilor de promovare în munca de activist al organizaţiei de tineret trebuie să stea nivelul de cultură generală, rezultatul obţinut în perioada anilor de învăţătură în liceu sau facultate. În acelaşi sens a fost relevată necesitatea pregătirii temeinice — cu sprijinul forurilor competente — a pedagogilor şcolari şi a cadrelor de conducere ale aşezămintelor culturale.

Formele şi metodele activităţii unor organizaţii de tineret folosite în activitatea de educare a tinerei generaţii în spiritul dragostei netărmurite faţă de patrie, faţă de istoria sa glorioasă, propuneri menite să îmbunătăţească munca în acest domeniu au format obiectul intervenţiilor tovarăşilor Liliana Bona, studentă la Institutul politehnic din Galaţi, Ioan Grigoriu, secretar al Comitetului U.T.C. din centrul universitar Iaşi, Ludovic Farcaş, prim-secretar al Comitetului raional Odorhei al U.T.C. Tovarăşul Viorel Faur, prim-secretar al Comitetului regional Hunedoara al U.T.C., a relevat aspecte din munca organizaţiei U.T.C. pentru valorificarea bogatului tezaur educativ pe care îl oferă numeroasele monumente istorice de pe meleagurile hunedorene. El a propus ca acestea să fie date în grijă organizaţiilor U.T.C. şi să se iniţieze cercuri de „prieteni ai istoriei", menite să antreneze tinerii la organizarea unor şantiere arheologice. Mulţi dintre vorbitori s-au ocupat de aspectele concrete ale muncii pentru dezvoltarea pasiunii tinerilor faţă de învăţătură, faţă de însuşirea tainelor ştiinţei şi tehnicii. Abordînd unele aspecte ale calificării tinerilor muncitori, tov. Ioan Gavrilă, director adjunct al grupului şcolar „Hidromecanica" din Braşov, a propus, printre altele, reluarea concursurilor pe meserii în şcolile profesionale, care s-au dovedit deosebit de eficiente, înfiinţarea, pe lîngă casele de cultură ale tineretului, a unor magazine de desfacere a produselor confecţionate de elevi în atelierele de practică.

Această problemă, a educării prin muncă şi pentru muncă a tineretului, a făcut obiectul a numeroase propuneri. Vorbitorii au susţinut organizarea unor concursuri profesionale locale, a „olimpiadelor pe meserii" etc. Tovarăşul Ion Dîrjan, secretar al Comitetului regional Maramureş al U.T.C., a arătat că ţinînd seama de competenţele largi pe care le vor avea centralele industriale şi întreprinderile, procesul de calificare să presupună şi completarea studiilor de cultură generală.

Tovarăşii Coriolan Răduica, secretar al Comitetului raional „30 Decembrie" al U.T.C. din Capitală, Emil Uncheşel, preşedintele Consiliului Uniunii asociaţiei studenţilor din centrul universitar Iaşi s-au ocupat în cuvîntul lor de problemele activităţii cultural-educative a organizaţiilor U.T.C. în rîndurile elevilor şi studenţilor. A fost subliniată, printre altele, importanţa pe care o are în munca educativă publicarea unor reviste şcolare şi studenţeşti, solicitîndu-se pentru aceasta sprijinul tipografiilor locale, organizarea unor turnee cu formaţii artistice ale elevilor în diferite oraşe pe bază de reciprocitate, a unor acţiuni cultural-educative în internate.

Vorbitorii au adus critici unor aspecte de formalism şi rigiditate în organizarea acţiunilor specifice tineretului studios, aducînd în discuţie o seamă de propuneri variate şi interesante, îndeosebi pentru timpul liber al elevilor şi studenţilor.

Tovarăşii Rodica Saratoc, elevă la Liceul nr. 1 din Timişoara, Adrian Cioboiu, secretar al Comitetului regional Oltenia al U.T.C., Ioana Mateescu, elevă la Liceul „George Coşbuc" din Cluj, au abordat în cuvîntul lor numeroase aspecte ale acestei activităţi. Subliniind că trebuie să se ţină seama de o serie de factori specifici tineretului, ei au înfăţişat experienţa lor pozitivă în acest domeniu, eficacitatea şi atracţia pe care le exercită asupra tinerilor unele acţiuni care răspund universului spiritual al acestora. Vorbitorii au remarcat necesitatea intensificării colaborării dintre şcoală şi instituţiile de cultură, au analizat posibilităţile pentru crearea unor studiouri ale tineretului pe lîngă instituţiile teatrale, înfiinţarea unor cluburi sau case de cultură pentru elevi, extinderea formei de excursie în circuit pentru cunoaşterea frumuseţilor patriei şi măreţelor înfăptuiri ale socialismului, folosirea mai bună a bazei materiale de care dispune mişcarea noastră sportivă etc.

Actorul Şerban Cantacuzino a remarcat că Teatrul „Ion Creangă" din Capitală poate să aibă în viitor un aport mai mare la educaţia tineretului, prin alegerea unui repertoriu corespunzător tuturor categoriilor de tineret. El a subliniat totodată necesitatea îmbogăţirii tematicii dramaturgiei contemporane dedicate tineretului.

Tovarăşul Petre George, secretar adjunct al Consiliului politic superior al Armatei şi şef al secţiei de tineret în acest consiliu, a subliniat necesitatea întăririi muncii organizaţiilor U.T.C. din armată, a creşterii rolului lor ca ajutoare preţioase ale comandanţilor şi organizaţiilor de partid în înfăptuirea sarcinilor de mare răspundere trasate de partid privind educarea tineretului venit să slujească patria sub drapel. El a arătat că măsurile stabilite de partid privind pregătirea militară a tinerilor vor avea o înrîurire pozitivă asupra formării lor ca buni ostaşi după încorporare, dezvoltîndu-le dragostea faţă de patrie, răspunderea pentru apărarea ei, contribuind la fortificarea lor fizică şi morală, la adîncirea spiritului de disciplină şi ordine — preţioase trăsături de caracter.

Referindu-se la activitatea internaţională a U.T.C. şi U.A.S.R. pe linia adîncirii şi extinderii relaţiilor de colaborare şi prietenie cu diferite organizaţii de tineret din întreaga lume, tovarăşul Vasile Nicolcioiu, secretar al C.C. al U.T.C., a subliniat că acestea s-au călăuzit după principiile politicii externe a partidului şi statului nostru, care corespund intereselor fundamentale ale poporului român, cauzei socialismului şi păcii. U.T.C. şi U.A.S.R. şi-au adus astfel contribuţia la eforturile depuse de ţara noastră în vederea dezvoltării cooperării internaţionale multilaterale, pentru întărirea forţelor revoluţionare şi progresiste, pentru cauza libertăţii şi independenţei popoarelor, pentru pace şi securitate în lume.

După-amiază, lucrările consfătuirii s-au desfăşurat în comisii privind activităţile: politico-ideologică; cultural artistică şi distractivă; sportivă, turistică şi de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei; în rîndul elevilor; în rîndul studenţilor; organizatorică şi statutară.

★

Sîmbătă la amiază s-au încheiat lucrările Consfătuirii pe ţară a Uniunii Tineretului Comunist.

La şedinţa de închidere au luat parte tovarăşii Nicolae Ceauşescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, preşedintele Consiliului de Stat, Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., Manea Mănescu şi Virgil Trofin, membri supleanţi ai Comitetului Executiv, secretari ai C.C. al P.C.R.

Delegaţii şi invitaţii le-au făcut o primire entuziastă, deosebit de călduroasă.

Primit cu aplauze puternice şi vii ovaţii, a luat cuvîntul tovarăşul Nicolae Ceauşescu, care a adus salutul Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Întreaga asistenţă a subliniat cuvîntarea, în repetate rînduri, cu vii şi îndelungi aplauze.

Participanţii la Consfătuirea pe ţară a Uniunii Tineretului Comunist au adresat Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al C.C. al P.C.R., o scrisoare prin care îşi exprimă sentimentele lor unanime de dragoste şi adînc devotament.

Textul scrisorii a fost aprobat cu puternice aplauze şi ovaţii.

În prima parte a şedinţei de dimineaţă au fost prezentate concluziile privind dezbaterile care au avut loc în cursul după-amiezii de vineri în comisiile pe probleme, precum şi propunerile de îmbunătăţire a activităţii U.T.C., făcute cu acest prilej.

Caracteristica principală a intervenţiilor făcute în Comisia pentru problemele muncii politico-ideologice — a arătat tovarăşul Ion Popescu, secretar al C.C. al U.T.C. — a fost ideea renunţării cu hotărîre la unele forme rigide şi birocratice, a folosirii acelor forme care corespund preocupărilor şi frămîntărilor legitime vîrstei tinereţii, asigurării unei informări multilaterale în problemele fundamentale ale marxism-leninismului, ale politicii partidului şi statului nostru.

Tovarăşul Nicolae Dragoş, membru al Biroului C.C. al U.T.C., redactor-şef al ziarului „Scînteia tineretului", a subliniat că în cadrul Comisiei pentru activitatea cultural-artistică şi distractivă s-au desprins o serie de concluzii capabile să orienteze mai activ şi mai atent munca U.T.C. în această direcţie. A fost relevată necesitatea ca acţiunile cultural-artistice şi distractive să fie mai mult axate pe educaţia estetică a tineretului, să-l înarmeze cu criterii ferme de apreciere a fenomenelor cultural-artistice.

Problemele reieşite din dezbaterile Comisiei de sport, pregătire turistică şi apărarea patriei au fost înfăţişate de tovarăşul Fejes Iuliu, membru supleant al Biroului C.C. al U.T.C. În mod deosebit în comisie s-a apreciat faptul că prin organizarea activităţilor sportive de către U.T.C., organizaţia noastră va răspunde mai bine preocupărilor fireşti ale tinerilor. În cadrul discuţiilor purtate privind organizarea şi desfăşurarea activităţilor de pregătire pentru apărarea patriei, s-au făcut propuneri privind includerea în programe a unor obiecte de studiu şi a unor noţiuni cu aplicabilitate în acest domeniu.

Prezentînd concluziile Comisiei pentru activitatea educativă în rîndurile studenţilor, tovarăşul Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., a arătat că o mare parte a vorbitorilor s-a referit la prevederile proiectului de statut al Uniunii Studenţilor. Apreciind în general ca judicioase aceste prevederi, ei au făcut, totodată, o seamă de propuneri spre a fi luate în consideraţie în procesul de definitivare a proiectului de statut. Discuţiile în legătură cu activitatea viitoarelor consilii studenţeşti au relevat că acestea vor trebui să se ocupe cu toată răspunderea de problemele ce privesc condiţiile de muncă şi viaţă ale studenţilor.

★

Tovarăşul Gheorghe Stoica, secretar al C.C. al U.T.C., a expus apoi concluziile dezbaterilor în Comisia pentru problemele muncii organizatorice. Marea parte a vorbitorilor — a arătat el — a făcut referiri la proiectul de statut, a sferei de preocupări şi atribuţiuni ale U.T.C., a locului ce îl ocupă organizaţia în complexul factorilor care contribuie la educarea şi formarea tinerei generaţii.

Lucrările Comisiei cu privire la munca în rîndul elevilor — a subliniat tovarăşa Floarea Ispas, secretar al C.C. al U.T.C. — au reliefat interesul deosebit şi aprecierea unanimă de care se bucură din partea elevilor, a slujitorilor şcolii, recenta hotărîre a Plenarei C.C. al P.C.R. pentru îmbunătăţirea muncii educative în rîndul tineretului. Vorbitorii au insistat asupra necesităţii sporirii preocupării organizaţiilor U.T.C. din şcoli pentru lărgirea orizontului ştiinţific, cultural-artistic al elevilor, pentru formarea unor deprinderi practice.

Au continuat apoi discuţiile generale asupra raportului privind măsurile de îmbunătăţire a activităţii U.T.C. în lumina hotărîrilor Plenarei C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie—1 decembrie 1967. Vorbitorii au sugerat o serie de propuneri menite să facă mai eficientă activitatea Uniunii Tineretului Comunist.

În cuvîntul său, tovarăşul Dumitru Gheorghiu, vicepreşedinte al Consiliului Central al U.G.S.R., s-a referit la rolul şi răspunderile crescînde ale sindicatelor în sprijinirea activităţii de calificare şi dezvoltare a gîndirii tehnico-ştiinţifice la tineri, în dezvoltarea dragostei faţă de muncă şi a subliniat necesitatea unirii eforturilor organizaţiilor sindicale şi ale U.T.C. în înfăptuirea vastului şi complexului proces de educare a tineretului.

Tovarăşii Gheorghe Miron, şeful Comisiei de tineret muncitoresc din C.C. al U.T.C. şi Constantin Oană, prim-secretar al Comitetului regional Ploieşti al U.T.C., au subliniat necesitatea extinderii activităţilor voluntar-patriotice în rîndurile tineretului.

Îmbunătăţirea activităţii cultural-artistice a tineretului a reţinut, de asemenea, atenţia multor vorbitori. Tovarăşele Florica Zaharia, secretară a Comitetului regional Bucureşti al U.T.C., şi Doina Ailoaie, elevă la Liceul „Ştefan cel Mare" din Suceava, au formulat numeroase propuneri în acest sens. Tov. Dumitru Gheorghişan, prim-secretar al Comitetului orăşenesc Bucureşti al U.T.C., a criticat faptul că în unele acţiuni social-culturale s-au manifestat tendinţe de centralizare excesivă, de tutelare măruntă din partea organelor superioare ale U.T.C.

Problemele sociale ale tineretului au constituit subiectul intervenţiilor tovarăşilor Ionel Sacobeanu, secretar al Comitetului regional Bacău al U.T.C., şi Florin Popa, secretarul Consiliului Uniunii asociaţiilor studenţilor din Institutul medico-farmaceutic din Bucureşti. Un loc deosebit în cadrul discuţiilor s-a acordat problemei educaţiei patriotice, subliniindu-se, printre altele, posibilităţile de valorificare a trecutului istoric al localităţilor şi regiunilor respective.

Consfătuirea a adoptat o rezoluţie cu privire la măsurile ce trebuie luate în vederea îmbunătăţirii activităţii organizaţiilor de tineret.

Cuvîntul de închidere a Consfătuirii a fost rostit de tovarăşul Ion Iliescu.

Consfătuirea s-a încheiat într-o atmosferă de puternic entuziasm tineresc, expresie a hotărîrii tinerei generaţii de a-şi spori contribuţia la opera de desăvîrşire a construcţiei socialiste în patria noastră, de a perfecţiona şi îmbunătăţi activitatea organizaţiilor U.T.C. în nobila misiune de formare şi educare a tineretului patriei noastre.

Delegaţii şi invitaţii au ovaţionat îndelung pentru Partidul Comunist Român, conducătorul încercat al poporului nostru, pentru patria noastră socialistă.

Plenara comună a C.C. al U.T.C. şi Consiliului U.A.S.R.

În ziua de 10 februarie a.c. a avut loc plenara comună a C.C. al U.T.C. şi Consiliului U.A.S.R., care a adoptat unele derogări de la Statutul U.T.C. în legătură cu simplificările ce se impun în structura organizatorică în spiritul Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967.

CUVÎNTAREA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

(Urmare din pag. 1)

condiţii pentru a realiza, pînă în anul 1970, prevederile înscrise în Directivele Congresului al IX-lea privitoare la creşterea salariului real cu circa 25 la sută.

Pe baza sarcinilcr trasate de Congresul al IX-lea au fost adoptate o serie de măsuri privind îmbunătăţirea activităţii în toate domeniile.

Conferinţa Naţională a partidului a adoptat un program multilateral — în curs de aplicare — în vederea îmbunătăţirii şi perfecţionării întregii activităţi economice şi sociale. Stadiul de dezvoltare în care se găseşte ţara noastră impune ca o necesitate obiectivă renunţarea la o serie de forme organizatorice şi metode de muncă perimate şi adoptarea altora care să corespundă noilor condiţii economico-sociale din România. În acest cadru se înscriu şi măsurile privind îmbunătăţirea activităţii Uniunii Tineretului Comunist, a muncii de educare a tinerei generaţii.

Relevînd succesele obţinute de Uniunea Tineretului Comunist în activitatea sa, nu putem trece însă peste faptul că, în decursul anilor, în munca organizaţiilor de tineret s-au manifestat şi unele lipsuri, că au existat şi o serie de greşeli. În Hotărîrea Comitetului Central al partidului s-a vorbit despre ele şi de aceea nu voi mai insista acum asupra lor.

Consider însă că este necesar să menţionez că, faţă de marile transformări sociale care au avut loc în ţara noastră, formele organizatorice şi metodele de lucru ale Uniunii Tineretului Comunist au rămas cu mult în urmă. În fond, cu mici deosebiri, Uniunea Tineretului Comunist are aceeaşi formă organizatorică şi foloseşte aproape aceleaşi metode de lucru ca în primii ani de după eliberare. După cum se ştie, în cei peste 20 de ani ce au trecut de la eliberarea ţării s-au produs multe transformări în societatea noastră, în activitatea diferitelor instituţii şi organizaţii care au menirea de a asigura formarea şi educarea tineretului. De aceea şi sarcinile şi activitatea U.T.C. trebuie să ţină seama de aceste transformări, să adopte forme corespunzătoare noilor condiţii. Menţinerea aceloraşi forme şi metode învechite de lucru are o influenţă negativă asupra eficienţei activităţii U.T.C.-ului, o împiedică să se desfăşoare la un nivel corespunzător cerinţelor tineretului, noilor condiţii şi să-şi aducă pe deplin aportul la formarea multilaterală a tinerei noastre generaţii. De aceea, Comitetul Central al partidului a apreciat că sînt necesare măsuri hotărîte pentru îmbunătăţirea activităţii Uniunii Tineretului Comunist, a întregii munci de educare şi formare a tinerei generaţii. Discuţiile care au avut loc în organizaţiile de tineret, cît şi dezbaterile din această consfătuire au subliniat în mod unanim că aprecierile partidului sînt juste, că ele corespund realităţilor societăţii noastre.

Pentru a defini mai bine rolul şi sarcinile U.T.C. în noile condiţii trebuie să pornim de la obiectivele principale ale activităţii U.T.C., de la rolul tineretului în societatea noastră socialistă. După cum cunoaşteţi, una din preocupările centrale ale partidului şi guvernului, a întregii societăţii este creşterea, formarea şi educarea tinerei generaţii pentru a fi gata să ducă mai departe făclia progresului şi civilizaţiei, să asigure înflorirea continuă a naţiunii noastre socialiste. **(Vii aplauze).**

Munca de educare a tineretului trebuie să se bazeze pe tot ceea ce a creat mai bun omenirea pînă acum, pe cunoaşterea trecutului glorios de luptă şi muncă al ţării noastre, pe minunatele creaţii ştiinţifice, literar-artistice, pe tot ceea ce poporul nostru a făurit în decursul veacurilor — şi care reprezintă o moştenire minunată pe care trebuie s-o preţuim şi să o folosim la justa ei valoare. **(Aplauze).** Întreaga activitate de educaţie trebuie să sădească în inimile tineretului patriotismul socialist, dragostea faţă de patrie, hotărîrea de a munci şi lupta, de a-şi pune întreaga pricepere în slujba înfloririi naţiunii noastre socialiste, bunăstării poporului român. **(Vii aplauze).**

O atenţie deosebită trebuie acordată educării tinerei generaţii în spiritul prieteniei frăţeşti între tinerii de diferite naţionalităţi, care vor avea menirea să ducă mai departe ceea ce au făurit în comun părinţii lor, să asigure progresul şi ridicarea pe culmile cele mai înalte de civilizaţie a patriei lor comune — Republica Socialistă România.

Munca de educaţie trebuie să cultive în sufletul tineretului sentimentul nobil al solidarităţii internaţionale cu lupta tineretului de pretutindeni, pentru libertate, împotriva războiului şi imperialismului, pentru progres social.

Întreaga activitate de formare şi educare a tinerei generaţii trebuie să ducă la pregătirea tineretului pentru muncă şi viaţă. Pentru desfăşurarea acestei munci, societatea noastră socialistă dispune de toate mijloacele necesare.

Doresc să subliniez, în primul rînd, grija pe care o acordă partidul şi statul nostru îmbunătăţirii condiţiilor materiale, creşterii copiilor şi a tineretului patriei noastre, grija pentru apărarea sănătăţii, pentru formarea unui tineret multilateral dezvoltat.

Un rol de o deosebită însemnătate în întreaga muncă de educaţie şi de formare a tinerei generaţii îl are şcoala. Începînd cu învăţămîntul preşcolar şi terminînd cu cel superior, şcoala dispune de cele mai variate mijloace de educare şi de formare a tineretului de toate vîrstele. Actualmente, pînă la vîrsta de 14—15 ani, întregul tineret urmează cursurile şcolii de 8 ani, iar pe baza recentelor hotărîri privind îmbunătăţirea învăţămîntului, întregul tineret va urma învăţămîntul de 10 ani ; o parte însemnată va urma liceul, iar după aceea zeci de mii de tineri vor frecventa cursurile învăţămîntului superior. Iată, deci, că în acest cadru, sînt create condiţii ca tineretul patriei noastre să înveţe, să primească cunoştinţele necesare — ştiinţifice, culturale, istorice, de educaţie patriotică — să se pregătească temeinic pentru muncă, pentru activitatea sa viitoare.

Doresc să subliniez, de asemenea, că în şcolile de toate gradele îşi desfăşoară activitatea peste 150 000 de educatori, învăţători, profesori secundari şi universitari, care depun o muncă plină de abnegaţie pusă în slujba educării copiilor şi tineretului, a răspîndirii culturii şi ştiinţei în oraşele şi satele patriei. Acest valoros corp didactic are menirea de mare cinste şi răspundere de a educa şi forma tineretul ţării noastre.

După cum ştiţi, tovarăşi, este un merit al partidului nostru, al politicii sale marxist-leniniste că a ştiut să găsească căile de unire a tuturor eforturilor intelectualităţii noastre pe drumul servirii poporului, a construcţiei socialiste. Putem spune astăzi că atît intelectualitatea mai în vîrstă, care şi-a format pregătirea în anii regimului bur-

ghezo-moşieresc, cît şi intelectualitatea nouă, creată în perioada construcţiei socialiste, acţionează ca un tot unitar, înfăptuind neabătut politica partidului ; intelectualitatea constituie un sprijin de nădejde în întreaga muncă de răspîndire a ştiinţei şi culturii în rîndurile tineretului şi ale tuturor oamenilor muncii, în ridicarea nivelului general de cultură al întregului nostru popor. **(Vii şi puternice aplauze).**

Comitetul Central al partidului şi guvernul ţării sînt convinse că şi în viitor corpul didactic, intelectualitatea noastră îşi vor îndeplini cu cea mai mare răspundere misiunea ce le revine, că vor face totul pentru a răspunde cu cinste înaltelor îndatoriri ce le au faţă de patrie, faţă de popor. **(Aplauze îndelungate).**

Iată de ce partidul şi guvernul consideră că rolul principal, în condiţiile actuale, în formarea şi educarea tinerei generaţii revine şcolii, iată de ce socotim că trebuie luate toate măsurile pentru ca şcoala să-şi îndeplinească în cele mai bune condiţii rolul pe care îl are în societatea noastră socialistă.

Societatea noastră socialistă, statul dispun de mijloace de foarte mare eficacitate — cum sînt : radioul, televiziunea, presa, care aduc o contribuţie însemnată la întreaga activitate de educare a tinerei generaţii. Cred că tovarăşii care lucrează în aceste sectoare de activitate vor ţine seama de criticile care li s-au adus în această consfătuire, că vor lua măsuri pentru a îmbunătăţi activitatea instituţiilor respective, că se vor îngriji ca radioul, televiziunea, presa să se ocupe mai mult de problemele tineretului, să promoveze în programele sau în paginile lor mijloace menite să sprijine mai eficient întreaga operă de formare şi educare a tinerei generaţii.

În educarea şi formarea tineretului un rol important revine literaturii şi artei. Avem şi în acest domeniu lucruri bune — nu doresc să vorbesc acum despre rezultatele obţinute în creaţia noastră literară şi artistică în general. Mă refer în special la literatura şi arta pentru tineret. S-au realizat, în acest domeniu, multe progrese, există o serie de tineri scriitori, artişti, compozitori care dau opere valoroase ; aceasta nu înseamnă că ei nu pot realiza opere şi mai bune, că nu trebuie să depună, în continuare, eforturi ca operele lor să se situeze la nivelul cerinţelor tineretului nostru, atît din punct de vedere al formei artistice cît şi din punct de vedere al conţinutului, să servească educaţiei în spirit comunist, să contribuie la mobilizarea tinerei generaţii în munca şi lupta pentru construcţia socialismului şi comunismului. **(Vii aplauze).**

Tineretul aşteaptă de la oamenii de litere şi artă să creeze opere tot mai multe, care să corespundă gusturilor, cerinţelor, specificului vîrstei sale şi care să poată contribui la deschiderea de noi orizonturi pentru tînăra generaţie a patriei noastre, să o înflăcăreze şi să o îmbărbăteze în învăţătură, în muncă, în viaţă.

O contribuţie importantă la educarea şi formarea tineretului aduce, de asemenea, activitatea cultural-artistică de masă ce se desfăşoară pe întreg cuprinsul ţării.

Forţelor armate ale patriei noastre le revine un rol deosebit de important în educarea şi călirea tinerei generaţii, în formarea cetăţenilor în spiritul unei înalte conştiinţe patriotice, în pregătirea tineretului pentru a apăra cuceririle revoluţionare ale poporului, cauza socialismului şi păcii.

Putem spune, tovarăşi, că societatea dispune de mijloace foarte variate pentru a asigura creşterea, formarea şi educarea unui tineret cu înalte idealuri de progres şi pace, constructor al celei mai avansate societăţi — societatea comunistă. Trebuie adăugat însă că datorită unor deficienţe — printre care şi faptul că nu există o coordonare unitară a întregii activităţi — nu întotdeauna aceste mijloace dau rezultatele aşteptate. De aceea este necesar să se asigure o mai bună coordonare, o unire a eforturilor tuturor instituţiilor şi organizaţiilor în opera nobilă de educare a tinerei generaţii. În această muncă, un loc de seamă revine Uniunii Tineretului Comunist — ajutorul de preţ al partidului în munca desfăşurată în rîndurile tineretului. **(Vii aplauze).**

Este necesar ca între instituţiile de stat şi obşteşti şi Uniunea Tineretului Comunist să existe o strînsă colaborare, activitatea organizaţiilor de tineret completînd activitatea instituţiilor de stat cu noi forme corespunzător cerinţelor diferitelor categorii de tineri. Conducerea U.T.C., organizaţiile de tineret nu trebuie să copieze sau să repete activitatea acestor instituţii de stat, ci ele trebuie să se străduiască, cu sprijinul întregului tineret, pentru a găsi forme şi metode care să completeze această activitate.

Este necesar ca Uniunea Tineretului Comunist să manifeste mai multă iniţiativă în adoptarea unei game largi de forme organizatorice şi de metode de lucru, să renunţe cu mai multă hotărîre la unele practici rigide, închistate, să dea posibilitate tineretului ca el însuşi să găsească cele mai potrivite forme de manifestare în toate domeniile de activitate.

În cadrul consfătuirii s-au făcut în această direcţie multe propuneri foarte interesante. Ele vor trebui studiate şi introduse în practică. Aş dori să subliniez că este în mod deosebit necesar să se lase organizaţiilor judeţene de tineret şi organizaţiilor din şcoli, universităţi, întreprinderi, comune mai multă iniţiativă în organizarea diferitelor manifestări, în adoptarea unor forme cît mai variate de activitate. Cu cît vom şti să realizăm în cel mai scurt timp aceasta, cu atît munca U.T.C. — activitate care trebuie să cuprindă întregul tineret — va da rezultate mai bune. Îmi exprim speranţa că se va realiza acest lucru, că Comitetul Central al U.T.C. va acorda mai multă încredere iniţiativei organizaţiilor locale, că aceasta va fi numai în folosul muncii de creştere şi de educare a tineretului nostru. **(Aplauze).** Cu cît vom asigura un cîmp larg de iniţiativă organizaţiilor judeţene şi organizaţiilor de tineret din instituţii şi întreprinderi, cu atît mai mult se va dezvolta şi îmbunătăţi munca în rîndurile tineretului ! Dacă Uniunea Tineretului Comunist trebuie să se ferească de ceva, apoi cred că în primul rînd ar trebui să se ferească de şablonizarea muncii, de uniformizarea ei, de adoptarea unor forme şi metode rigide care fac ca activitatea organizaţiei să fie neatractivă pentru masele largi de tineret. Trebuie să se lucreze în aşa fel încît tinerii să înţeleagă că această organizaţie este a lor, că de felul cum ei vor şti să-şi desfăşoare iniţiativa depinde rezultatul întregii activităţi a U.T.C.-ului. Organizaţiile de tineret, ele însele trebuie să găsească formele cele mai potrivite, să adopte metode care să îmbogăţească, în general, însăşi activitatea Comitetului Central al U.T.C. şi întreaga muncă de educare a tineretului din patria noastră.

Întreaga muncă educativă trebuie să contribuie la formarea omului nou, constructor al socialismului şi comunismului, cutezător, entuziast, gata de acţiune, dornic de a-şi pune toată priceperea în slujba întregului popor, a patriei socialiste. În munca de formare şi educare a tinerei generaţii o deosebită atenţie trebuie acordată pregătirii tineretului pentru activitatea practică, pentru munca de sporire continuă a valorilor materiale şi spirituale ale poporului — hotărîtoare pentru progresul multilateral al societăţii noastre. În această privinţă, în cadrul consfătuirii s-au făcut numeroase propuneri legate de activitatea viitoare a tineretului. Este necesar să fie studiate toate aceste propuneri, să fie reluate tradiţiile de muncă patriotică, de organizare a unor mari şantiere ale tineretului, care au o deosebită însemnătate pentru formarea şi educarea tinerei generaţii.

(Continuare în pag. a 4-a)

Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu

(Urmare din pag. a 3-a)

O altă sarcină de onoare care revine Uniunii Tineretului Comunist este organizarea activităţii de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei.

Este de înţeles, tovarăşi, că atîta timp cît există imperialismul şi se menţine deci pericolul unui nou război tineretul patriei noastre, societatea trebuie să se preocupe permanent de întărirea forţelor sale armate, spre a fi gata să respingă orice agresiune imperialistă, să asigure apărarea patriei. Pregătirea militară a tineretului este de aceea una din sarcinile de mare însemnătate şi de onoare pe care Comitetul Central al partidului şi guvernul o încredinţează Uniunii Tineretului Comunist. În această privinţă, apreciez ca foarte pozitiv faptul că aici s-a propus ca activitatea de pregătire militară să se organizeze în aşa fel încît să poată cuprinde şi tinerele fete, care reprezintă mai mult de jumătate din generaţia tînără a ţării Trebuie să găsim în acest scop formele necesare potrivite — să începem de la instrucţia militară de la tir, de la a învăţa pe tinerele fete să tragă cu arma, pînă la zborul cu avionul. Nu există în această privinţă domeniu de activitate care să fie rezervat exclusiv numai pentru băieţi Toţi sînt cetăţeni egali în drepturi şi toţi trebuie să aibă acces la întreaga pregătire ! Trebuie să organizăm astfel întreaga pregătire încît toţi să poată fi gata să-şi apere patria **(Aplauze puternice)**. Avem deplina încredere că Uniunea Tineretului Comunist, cu sprijinul Ministerului Forţelor Armate, al celorlalte organizaţii care au anumite sarcini în această direcţie, va răspunde în bune condiţii încrederii acordate pe partid şi guvern

Uniunea Tineretului Comunist va trebui, de asemenea, să se ocupe intens de activitatea sportivă a tinerilor, de activitatea turistică şi, în general, de organizarea într-un mod cît mai plăcut a timpului liber al tineretului.

După cum vedeţi, tovarăşi, în hotărîrile Comitetului Central al partidului, în materialele pe care le-am dezbătut, se prevăd măsuri care vor duce la schimbări esenţiale şi în structura organizatorică şi în metodele de lucru ale U.T.C. şi ale Uniunii Naţionale a Studenţilor. Este de înţeles că înfăptuirea acestor măsuri necesită o activitate intensă şi perseverentă, cere să fie bine înţeles sensul şi orientarea dată în această privinţă de Comitetul Central al partidului Este vorba, tovarăşi, de a face din organizatia noastră de tineret o organizaţie care să corespundă noilor condiţii în care îşi desfăşoară activitatea tineretul nostru. Organizaţiile de tineret trebuie să ţină seama în munca lor de situaţia cu totul schimbată de astăzi, faţă de cea existentă în anii ilegalităţii, de cea de după 23 August şi chiar din anii de construcţie socialistă

În legătură cu îmbunătăţirea substanţială a metodelor de lucru este necesar să se renunţe la excesul de şedinţe — de foarte multe ori plictisitoare — din practica muncii U.T.C. Trebuie înţeles că eficacitatea muncii U.T.C.-ului, de educare şi formare a tineretului, nu constă în a ţine un număr mai mare de şedinţe, pentru că nu în şedinţe se formează caracterul şi viziunea despre lume, despre societate a tineretului, ci în şcoală, în activitatea de însuşire a ştiinţei şi culturii, în activitatea din întreprinderi şi instituţii, în munca practică, alături de întregul popor. Aici se creează adevăratul caracter, adevăratul om al societăţii noastre socialiste ! Şedinţele multe au devenit o piedică în calea activităţii noastre. De aceea nu trebuie să se manifeste nici un regret pentru excesul de şedinţe ! **(Aplauze)**. Oare prin aceasta ar dispărea caracterul U.T.C.-ului de organizaţie politică a tineretului ? Dimpotrivă, aceasta va sublinia şi mai mult caracterul ei de organizaţie politică care formează tineretul nostru tocmai pentru construcţia societăţii socialiste şi comuniste — care este una din sarcinile centrale ale activităţii U.T.C. Tocmai prin aceste măsuri vom crea condiţii ca Uniunea Tineretului Comunist să-şi îndeplinească în condiţii mai bune rolul său de ajutor al partidului în munca desfăşurată în rîndurile tineretului, rolul său de organizaţie politică care pregăteşte şi formează zeci şi sute de mii de viitori membri de partid, de conducători încercaţi ai luptei şi muncii poporului nostru pentru comunism, pentru înflorirea continuă a naţiunii noastre socialiste. **(Aplauze puternice)**.

Dragi tovarăşi,

După cum se ştie, guvernul şi partidul ţării noastre duc o politică externă de dezvoltare continuă a relaţiilor cu toate ţările socialiste, cu toate statele fără deosebire de regim social, considerînd că aceasta corespunde atît intereselor poporului nostru, cît şi intereselor tuturor popoarelor, cauzei păcii în lume.

Nu doresc să mă refer acum la problemele internaţionale. Vă sînt cunoscute aprecierile, orientarea, activitatea partidului şi guvernului nostru în această privinţă. Ele au fost expuse pe larg la Marea Adunare Naţională în iulie anul trecut, la Conferinţa Naţională a partidului. Aş vrea numai să subliniez că evenimentele au confirmat şi confirmă în întregime aceste aprecieri, ceea ce arată că linia politică în problemele vieţii internaţionale, elaborată de partid şi guvern, este pe deplin justă, că trebuie să facem totul pentru traducerea ei în viaţă.

Uniunea Tineretului Comunist trebuie să fie şi în această direcţie un militant activ, aducîndu-şi contribuţia la înfăptuirea politicii externe a partidului şi guvernului Ea trebuie să desfăşoare o activitate proprie în această privinţă, să dezvolte colaborarea cu organizaţiile de tineret din ţările socialiste, cu organizaţiile de tineret din toate ţările. Organizaţia noastră de tineret poate avea un rol mult mai activ în lărgirea colaborării cu un şir de organizaţii de tineret din Europa şi de pe toate continentele, care se pronunţă pentru lupta împotriva imperialismului, pentru eliberare naţională, apărarea independenţei şi suveranităţii, pentru respectarea dreptului fiecărui popor de a-şi hotărî singur destinul, pentru pace. De aceea este necesar ca U.T.C.-ul să dea dovadă de mai multă iniţiativă şi în această direcţie, lărgindu-şi relaţiile cu toate organizaţiile, atît cu cele din F.M.T.D. cît şi cu alte organizaţii de tineret — cum sînt organizaţiile socialiste, organizaţii progresiste care luptă pentru eliberare naţională, organizaţii cu caracter religios şi altele — cu toţi cei care doresc ca, împreună cu noi, să lupte împotriva imperialismului, pentru prietenie şi colaborare între popoare, pentru pace.

Mai mult ca oricine, tineretul este interesat în lichidarea stărilor vechi de lucruri, în asigurarea securităţii europene şi a păcii în lume, în înfăptuirea unei politici de egalitate deplină între popoare, de neamestec în treburile altor state. Tocmai de aceea tineretul este chemat să joace un rol activ în înfăptuirea politicii externe a ţării noastre, în lupta pentru apărarea păcii. Noi sîntem convinşi că şi în această direcţie Uniunea Tineretului Comunist şi Uniunea Naţională a Studenţilor îşi vor aduce o contribuţie activă la promovarea liniei politice elaborate de partidul şi guvernul nostru, a ideilor nobile ale păcii şi progresului.

Dragi tovarăşi,

În adoptarea măsurilor privind îmbunătăţirea activităţii Uniunii Tineretului Comunist şi a muncii de educare a tinerei generaţii, Comitetul Central al partidului a pornit de la faptul că în viitor organele şi organizaţiile de partid trebuie să acorde mai multă atenţie conducerii şi îndrumării organizaţiilor U.T.C., că educarea şi formarea tineretului este una din sarcinile principale şi permanente ale întregului partid, ale tuturor organizaţiilor, ale fiecărui membru de partid. Desigur că aceasta impune şi îmbunătăţirea muncii organizaţiilor de partid, a metodelor şi a felului în care au îndrumat pînă acum organizaţiile tineretului, în găsirea de noi forme corespunzătoare, care să ţină seama de noua orientare, de noile sarcini ce revin U.T.C.

Sîntem convinşi că organizaţiile noastre de partid vor şti să găsească, împreună cu tovarăşii care îşi desfăşoară munca în rîndurile tineretului, formele cele mai potrivite pentru ca — prin eforturi unite — să asigure traducerea în viaţă în cele mai bune condiţii a hotărîrilor stabilite de partid.

În încheiere, tovarăşi, doresc să subliniez că partidul, Comitetul său Central are deplină încredere că C.C. al U.T.C., organizaţiile U.T.C. şi întregul tineret vor şti să înfăptuiască neabătut aceste măsuri, vor fi în primele rînduri, alături de întregul popor, în transpunerea în viaţă a politicii partidului nostru de dezvoltare a industriei, agriculturii, a ştiinţei, culturii, de ridicare a bunăstării poporului. Ne exprimăm convingerea că tineretul patriei noastre se va dovedi la înălţimea încrederii pe care partidul şi poporul nostru o au în tînăra generaţie ! Vom putea privi cu încredere viitorul, ştiind că avem un tineret care îşi va face datoria faţă de patrie, faţă de naţiunea noastră socialistă. **(Vii şi îndelungate aplauze)**.

Vă rugăm, tovarăşi, să transmiteţi tuturor uteciştilor, întregului tineret, salutul Comitetului Central al partidului şi urări de succese şi sănătate. **(Aplauze puternice, urale. Asistenţa, în picioare, ovaţionează îndelung)**.

D E Z B A T E R I L E

Comisiei pentru activităţile studenţeşti

Discutînd problemele cu privire la îmbunătăţirea activităţilor educative studenţeşti. în lumina Hotărîrii Plenarei C.C. al partidului din noiembrie-decembrie 1967, participanţii la lucrările comisiei — membri ai C.C. al U.T.C care muncesc în rîndul studenţilor, membri ai Consiliului U.A.S.R şi invitaţi — au făcut un util schimb de păreri asupra măsurilor prezentate Consfătuirii şi a modului în care acestea să fie aplicate. Comisia a luat în discuţie proiectul de statut al Uniunii Studenţilor din Republica Socialistă România, propunerile privind activitatea organizaţiilor U.T.C în învăţămîntul superior, precum şi unele aspecte referitoare la organizarea activităţilor profesional-ştiinţifice, sportive. turistice şi de pregătire pentru apărarea patriei. Faptul că în cadrul comisiei au fost exprimate numeroase puncte de vedere interesante, referitoare la diferitele aspecte ale soluţiilor preconizate, a demonstrat oportunitatea organizării pe comisii a unei părţi din lucrările Consfătuirii pe ţară a U.T.C

Comisia a subliniat, în primul rînd, realismul măsurilor propuse, consecinţele pozitive pe care aplicarea acestora le va avea în munca organizaţiilor U.T.C., în activitatea obştească a studenţilor, în întreaga viaţă universitară. Discuţiile purtate au întărit concluzia că, prin adoptarea acestor măsuri, se va asigura un cadru unitar şi perfecţionat de organizare a activităţilor profesional-ştiinţifice, politice, cultural-artistice, sportive şi turistice cu tineretul universitar, se va da o rezolvare judicioasă problemelor specifice ale muncii şi vieţii studenţilor prin crearea consiliilor pe institute

O mare parte a vorbitorilor s-au referit pe larg la prevederile proiectului de statut al Uniunii Studenţilor.

În comisie a fost apreciată modalitatea de constituire a consiliilor studenţeşti, prin alegerea de către fiecare colectiv de an sau facultate a propriilor reprezentanţi în consiliu. Această modalitate democratică permite, pe de o parte colectivelor studenţeşti să-şi desemneze reprezentanţii cei mai autorizaţi şi mai pricepuţi, iar pe de altă parte evită excesul de şedinţe care le-ar stînjeni activitatea şi le-ar răpi un timp preţios.

În legătură cu coordonarea activităţii organizaţiilor U.T.C. şi a consiliilor studenţeşti din centrele universitare cu 2 şi 3 institute (Braşov, Galaţi, Tîrgu-Mureş) comisia a făcut mai multe propuneri, dintre care merită a fi reţinută ideea de a se stabili la Comitetul municipal U.T.C. unele responsabilităţi pentru munca organizaţiilor U.T.C. din institute.

De asemenea, s-a exprimat părerea de a fi revăzute atribuţiile consiliilor studenţeşti pe centre universitare şi, eventual, să se reconsidere utilitatea lor.

Aceste propuneri, ca şi altele, vor da fără îndoială posibilitatea Comitetului Executiv al U.A.S.R să îmbunătăţească proiectul de statut şi să-l supună dezbaterii masei largi de studenţi

Aşa cum era de aşteptat, măsura — susţinută şi de revista noastră în numerele sale anterioare — ca pe viitor în organele de conducere şi în funcţiile de răspundere să fie aleşi numai studenţi a întrunit adeziunea participanţilor la lucrările comisiei. Abordînd cu seriozitatea cuvenită şi cu spiritul de răspundere necesar această problemă, mai mulţi vorbitori au subliniat în acelaşi timp cerinţa ca această măsură să fie însoţită de alte acţiuni menite să-i ateste oportunitatea şi să-i întărească eficacitatea. Astfel, s-a propus ca alegerea studenţilor în organele de conducere să fie urmată de îmbunătăţirea radicală a sistemului de instruire şi a activităţilor de pregătire centralizată a cadrelor, în sensul unei instruiri pe domenii, în condiţiile unor activităţi practice.

Mulţi dintre cei care au luat cuvîntul au făcut propuneri de simplificare a organizării comisiilor şi colectivelor Comitetului U.T.C. în sensul renunţării la colectivul pentru condiţiile de studiu şi la cel pentru sportul de performanţă.

Comisia pentru problemele studenţeşti a făcut un număr însemnat de propuneri concrete pentru aplicarea în viaţă a măsurilor privind activitatea organizaţiilor U.T.C. în învăţămîntul superior.

A fost considerată, în acest sens, oportună propunerea ca pentru dezbaterile ce vor fi organizate cu masa de studenţi să nu se pregătească materiale scrise, discuţiile urmînd a avea loc pe baza studierii Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R., a materialelor Consfătuirii publicate în presă, precum şi a unui program de activităţi pentru semestrul II pregătit de Comitetul U.T.C.

Preocupaţi fiind de necesitatea de a asigura continuitatea activităţilor culturale, sportive şi turistice, numeroşi vorbitori au sugerat ca încă din primele zile ale noului semestru, comitetele U.T.C. să se ocupe direct de astfel de activităţi, preluînd treptat atribuţiile ce le revin în aceste domenii potrivit Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R.

Observaţiile şi propunerile exprimate în comisia pentru probleme studenţeşti au relevat, în afara utilităţii lor imediate, şi necesitatea de a supune dezbaterilor largi ale studenţimii măsurile ce urmează a fi adoptate de viitoarea Conferinţă Naţională a Studenţilor.

COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU, secretar general al C.C. al P.C.R.

Consfătuirea pe ţară a Uniunii Tineretului Comunist, încununare a amplelor dezbateri desfăşurate în întreaga organizaţie în vederea aplicării Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la îmbunătăţirea muncii educative în rîndul tineretului, exprimă Partidului Comunist Român, dumneavoastră personal, tovarăşe Nicolae Ceauşescu, sentimentele unanime de dragoste şi adînc devotament.

Integrate în ansamblul plin de dinamism al politicii partidului, măsurile menite să asigure afirmarea, educarea şi creşterea tinerei generaţii au întrunit adeziunea deplină şi entuziastă a tuturor tinerilor României socialiste. Înţelepciunea cu care partidul conduce destinele ţării, ale întregii noastre naţiuni, atenţia neobosită cu care înconjoară tineretul, sînt temeiuri ce ne mobilizează şi ne înnobilează în răspunderi.

Generaţia tînără a primit cu deosebit interes şi însufleţire măsurile adoptate de Conferinţa Naţională a P.C.R. pentru perfecţionarea vieţii economice şi sociale a patriei, chezăşie a progresului multilateral al societăţii noastre socialiste, expresie vie a idealurilor şi năzuinţelor celor mai fierbinţi ale poporului român.

Convingerea că partidul vede în noi un factor activ în realizarea proiectelor sale, care sînt totodată ale întregului popor, ale progresului şi prosperităţii României socialiste, ne investeşte necontenit cu sentimentul datoriei şi recunoştinţei. Trăind şi muncind în această ambianţă propice împlinirii idealurilor sale, tineretul, cu forţa lui proaspătă şi inepuizabilă de muncă şi dăruire, se angajează să-şi sporească necontenit contribuţia la realizarea vastului program elaborat de partid. Anii tinereţii noastre vor deveni astfel anotimpul fertil al înfloririi marilor virtuţi cu care ne-a dăruit atît de generos poporul nostru.

Animaţi de dragostea nemărginită faţă de patrie şi partid, în uzine şi pe ogoare, pe băncile şcolilor şi în marile amfiteatre, toţi tinerii ţării, români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi, se înfrăţesc într-o strădanie comună, continuă bogatele tradiţii de luptă şi muncă ale poporului, adăugînd noi valori materiale şi spirituale economiei, ştiinţei şi culturii româneşti, făcîndu-şi din aceasta cauza muncii de fiecare zi, însăşi raţiunea lor de a fi.

Fructificînd din plin disponibilităţile de cutezanţă, energie şi receptivitate la înnoire, caracteristice vîrstei noastre, alăturîndu-şi eforturile la cele ale şcolii, instituţiilor de cultură şi artă, armatei, ale celorlalte organizaţii de stat şi obşteşti cărora le revin răspunderi directe în educarea şi formarea tinerei generaţii, Uniunea Tineretului Comunist îşi va spori strădaniile pentru îndeplinirea misiunii încredinţate de partid de a fi iniţiatorul şi organizatorul nemijlocit al activităţilor politice, cultural-artistice, sportive şi turistice, de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei. Înfăptuirea acestui imperativ va conduce implicit la creşterea rolului organizaţiei de tineret, la amplificarea înrîuririi sale educative, la angajarea tot mai hotărîtă a tineretului în viaţa complexă a ţării. Înarmarea tuturor tinerilor cu ideile marxim-leninismului, ale politicii Partidului Comunist Român, cultivarea unor puternice convingeri politice şi ideologice, sădirea în conştiinţa lor a principiilor moralei comuniste, a crezului fierbinte al patriotismului, al umanismului şi internaţionalismului socialist, dezvoltarea dorinţei de autoperfecţionare continuă în vederea participării tot mai active, alături de întregul popor, la înfăptuirea măreţelor obiective stabilite de Congresul al IX-lea al partidului, la vastul program de înălţare a patriei pe noi culmi ale civilizaţiei şi progresului — iată obiectivele din îndeplinirea cărora Uniunea Tineretului Comunist îşi va face o îndatorire de onoare faţă de partid, faţă de patrie.

În faţa conducerii partidului, Uniunea Tineretului Comunist făgăduieşte solemn că nu va pregeta să-şi concentreze cu abnegaţie şi hotărîre resursele pentru îndeplinirea tuturor sarcinilor încredinţate, pentru înfăptuirea programului său de activitate. Deplin conştienţi de nădejdile pe care patria şi partidul le pun în tineret, vedem în răspunderile concrete şi vitale care revin Uniunii Tineretului Comunist expresia unei nobile misiuni sociale: aceea de a creşte şi educa tînăra generaţie de constructori ai socialismului, tînăra armată de făuritori ai operei pe care o conduce — victorios, iubit şi stimat — Partidul Comunist Român.

REZOLUŢIA CONSFĂTUIRII PE ŢARĂ A UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Întrunită pentru a dezbate măsurile care rezultă din Hotărîrea plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la îmbunătăţirea muncii educative în rîndul tineretului, Consfătuirea pe ţară a Uniunii Tineretului Comunist a realizat un larg schimb de opinii asupra sarcinilor de mare răspundere ale organizaţiei noastre, a căilor de exercitare eficientă a atribuţiilor sale multiple, pentru a ridica întreaga activitate a U.T.C. la nivelul exigenţelor actuale pe care le implică procesul de creştere, educare şi formare a tinerei generaţii, participarea sa tot mai activă, mai dinamică la opera de desăvîrşire a construcţiei socialiste.

Propunerile numeroase care s-au făcut, sugestiile şi soluţiile menite să dea o rezolvare corespunzătoare cerinţelor multiple ale tinerilor, aspiraţiilor lor diverse, discuţiile care s-au purtat au evidenţiat justeţea măsurilor preconizate, exprimînd adeziunea totală, adînca satisfacţie faţă de solicitudinea cu care partidul nostru abordează problematica tineretului, se ocupă de creşterea şi formarea sa multilaterală.

Dezbaterile ample din şedinţele plenare, din comisiile consfătuirii, spiritul lor activ, concret, au imprimat lucrărilor Consfătuirii un autentic caracter de lucru, confirmînd interesul larg pe care-l suscită preocupările actuale ale Uniunii Tineretului Comunist, prefigurînd împlinirile muncii noastre viitoare.

Investirea Uniunii Tineretului Comunist cu atribuţii de mare importanţă, necesitatea de a se ocupa direct de conceperea şi organizarea activităţilor politico-ideologice, cultural-artistice şi distractive, sportive şi turistice, de pregătirea tineretului pentru apărarea patriei — constituie o dovadă edificatoare a preţuirii de care se bucură organizaţia noastră în faţa partidului şi societăţii, a capacităţii sale de a crea un cîmp larg de afirmare energiilor şi iniţiativelor tineretului, de a contribui activ la formarea şi educarea sa multilaterală.

În acelaşi timp, aceste emoţionante mărturii ale stimei şi încrederii pentru organizaţia noastră, pentru tineretul ţării sînt un îndemn la responsabilitate sporită la o perseverentă mobilizare a tuturor forţelor sale în vederea îndeplinirii exemplare a îndatoririlor ce-i revin.

Consfătuirea consideră necesar că toate propunerile, sugestiile şi soluţiile preconizate, apte să dea un impuls calitativ nou vieţii organizaţiei noastre, trebuie să-şi găsească o reflectare cuprinzătoare în programele de activităţi ale organizaţiilor U.T.C., să stimuleze şi să valorifice din plin iniţiativa şi fantezia tinerilor, preocuparea consecventă de a găsi în continuare noi mijloace şi modalităţi de concepere şi desfăşurare a unor activităţi complexe, dinamice, cu largă audienţă în masa uteciştilor.

În acest scop, împreună cu ceilalţi factori, Biroul Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, comitetele judeţene şi municipale ce se vor constitui în curînd să stabilească cu operativitate măsuri practice destinate transpunerii în viaţă a obiectivelor stabilite. Un rol hotărîtor în realizarea acestor sarcini revine, în mod firesc, activului organizaţiei, tuturor cadrelor sale care, prin receptivitate la cerinţele şi exigenţele tinerilor, vor trebui să devină veritabili animatori ai tuturor activităţilor

Efervescenţa înnoitoare, nenumăratele iniţiative şi propuneri care au caracterizat în ultimul timp spiritul de muncă al organizaţiei noastre trebuie să se concretizeze într-un ansamblu cuprinzător de acţiuni şi manifestări diverse şi diferenţiate, care să ţină seama de vîrsta şi preferinţele tuturor categoriilor, să asigure în continuare climatul necesar afirmării tinerilor ca iniţiatori şi organizatori ai propriilor lor activităţi

Prin întreaga sa muncă, prin prezenţa tot mai vie în conştiinţa şi preocupările tinerei generaţii, Uniunea Tineretului Comunist trebuie să facă larg cunoscute tuturor tinerilor politica ştiinţifică a partidului, ideile marxism-leninismului, să cultive sentimentele nobile ale patriotismului şi internaţionalismului socialist, hotărîrea comună a tuturor tinerilor — români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi — de a sluji cu abnegaţie poporul ai cărui fii sîntem, de a participa cu întreaga lor capacitate şi sete de creaţie la înfăptuirea măreţului program de înflorire multilaterală a patriei, a obiectivelor stabilite de Conferinţa Naţională a Partidului, la ridicarea României socialiste pe cele mai înalte culmi ale progresului şi civilizaţiei.

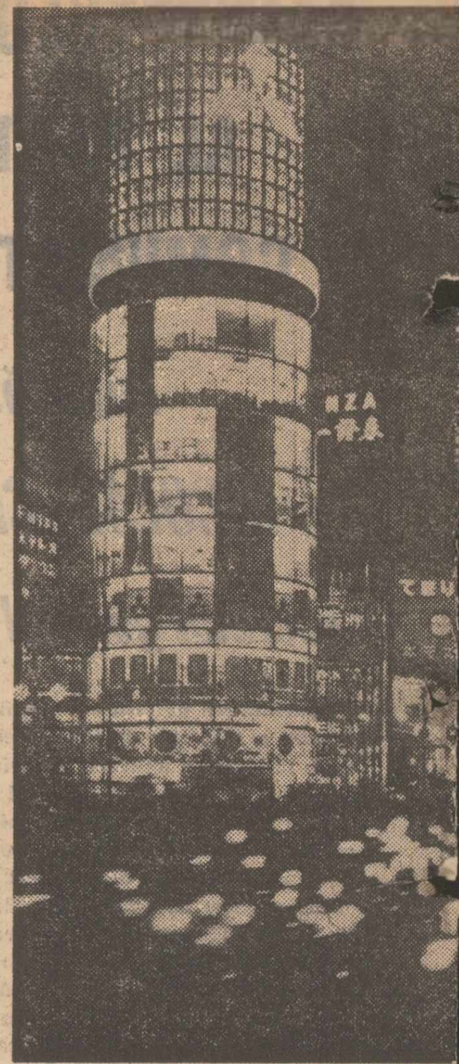

TOKYO TOWER 333

SECVENȚE JAPONEZE

de

G. MITROI

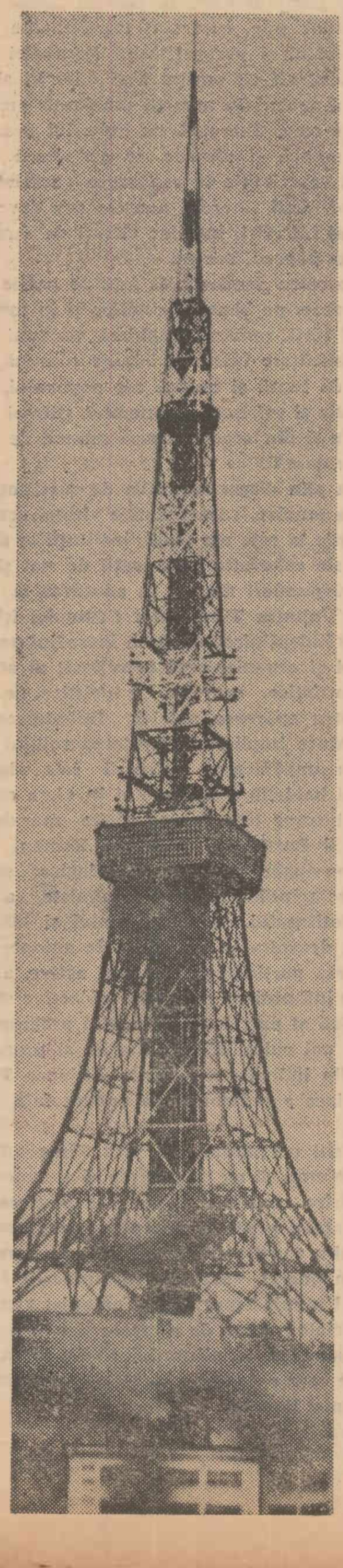
decolăm: azi, orele 22,00
aterizăm: azi, orele 9,50

Pentru a ajunge din București la Tokyo îți stau la îndemînă două mijloace: vaporul (din Mediterana face patru săptămîni, din Anglia șase-șapte) și avionul (prin Moscova sau Zürich, Frankfurt sau Paris, Roma sau Copenhaga). Noi am ales itinerarul cel mai scurt și nu numai că n-am regretat nici un moment, dar ne-am și felicitat pentru idee ori de cîte ori am simțit că spleenul pusese stăpînire pe noi în cele 20 ore efective de zbor.

...Potrivit unui bun obicei (scandinav ori japonez ?), la numai cîteva minute după desprinderea de pămînt începe să circule din mînă în mînă o foaie de bord prin care căpitanul echipajului ne comunică unele informații ce ne-ar putea interesa: zburăm cu o viteză de 870 km pe oră, la o altitudine variind între 9 și 11 mii de metri, pe o temperatură medie de —54° C afară și +15 înăuntru. Trecem peste Norvegia, Marea Nordului, Coasta de nord a Groenlandei, Oceanul Înghețat de Nord, Alasca. Pe la orele 22, după ceasul meu potrivit la București, zburăm deasupra Polului. Acasă, ai noștri se pregătesc să se culce, aici pe cerul albastru strălucește soarele, iar norii — tăiați de razele lui piezișe — par o mare nordică acoperită de movile de gheață. (La întoarcere aveam să vedem aevea cum soarele polar apune și răsare în răstimp de o oră, dîndu-ne prilejul unic de a prinde pe peliculă fantastica priveliște care pînă atunci ne încîntase ochii numai din fotografii și lecturi).

Escala de o oră în Alasca, la Anchorage, ne reamintește numai de eschimoși. În schimb, ne dă răgazul să ne mai dezmorțim și să schimbăm impresii despre creștetele munților groenlandezi — asemănați cu un lanț de stînci înfipte într-o mare încătușată de ghețuri. După ce ne așternem din nou drumului, reluăm discuția cu un proaspăt amic („japonez, voiajor comercial, plecat din mai de-acasă", colindase Europa într-un Wartburg, fusese și la noi — unde contractase „cireșe de Pitești, care cînd mănînci te-nveselești"), apoi ne ospătăm bine și dormim iepurește. Ne trezește tîrziu o dulce stewardesă în chimono, ce ne servește „oshibori" — niște șervete calde cu care să ne ștergem fața ca să ne.. răcorim — și ne anunță că peste zece minute vom ateriza în cea mai mare capitală a lumii Afară — întuneric. La ceasul meu — orele 11 dimineața; la al colegului (care respectă meridianul Greenwich) — 9, tot dimineața; la ceasul avionului, ora Tokyo — 18 seara. Dacă ne-am fi luat numai după orele locale ne-ar fi apucat durerile de cap: plecasem din Copenhaga la 17.45 și, după opt ore și jumătate de zbor, ajunsesem în Anchorage în aceeași zi, la... 14,20 (? !), pentru ca apoi, numai după 7 ore, să sosim în Japonia a doua zi... seara (încurcătura avea să fie și mai mare la întoarcere, cînd aveam să decolăm la ora 22,00 și să facem prima escală în aceeași zi la ora... 9,50 dimineața).

După 15 000 kilometri nici nu ne mai arde să stăm în aeroportul Haneda pentru a-l admira pe cît merită. Notez în jurnalul de călătorie doar atît: aluminiu, oțel și sticlă scăldate în neon, aglomerație ca la plecarea de la un meci internațional de pe stadionul „23 August", călători veniți din toate țările,

călători gata să
ne spune că, pe
devenit tot așa

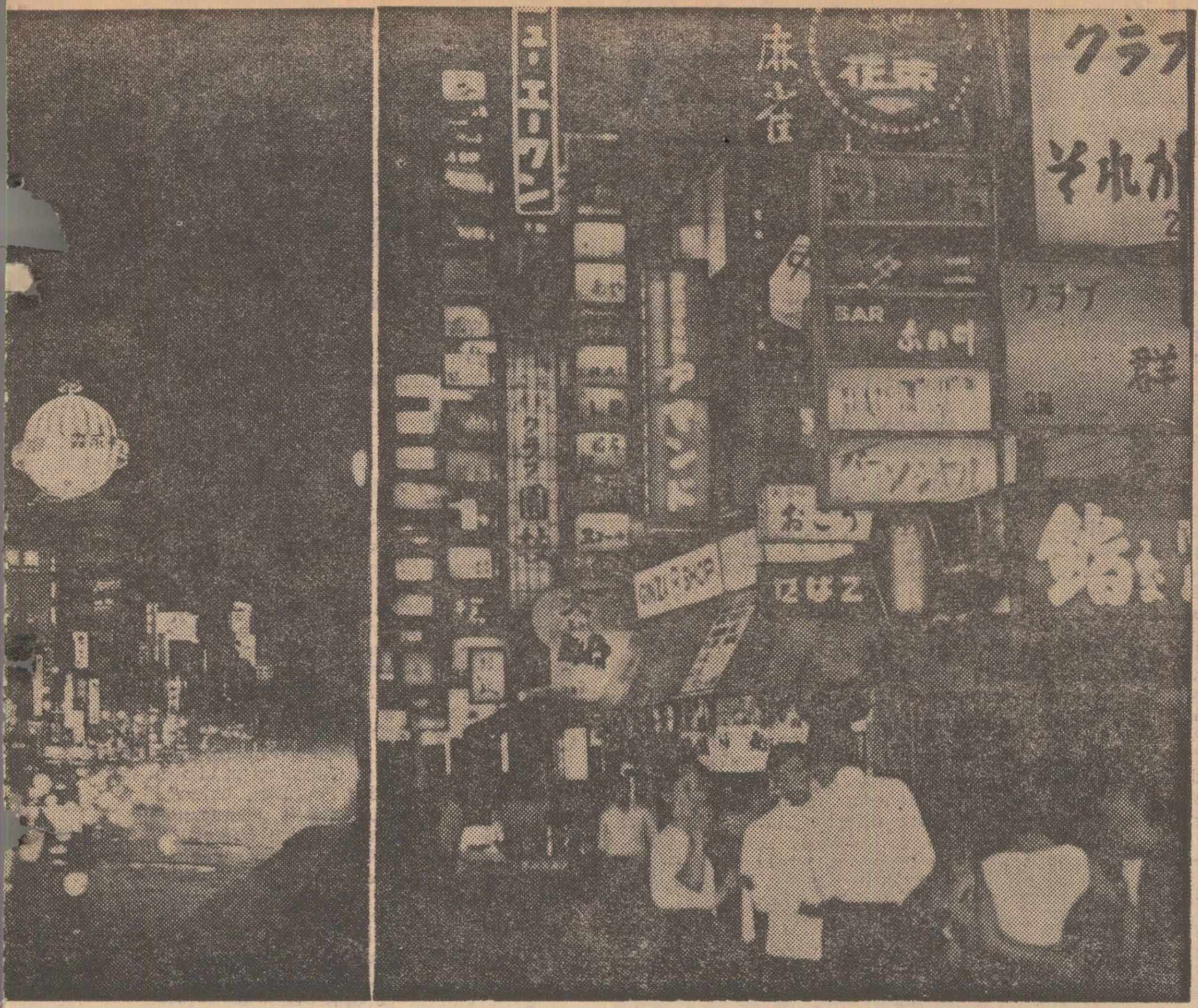
Înainte de a
toare a orașului
lui Tokyo Towe
fel), să facem c
știe toată lumea,
nipon, este supr

„ȚARA SOARE
ției geografice,
nuturi. Întors di
povestit despre
cît în chineză: C
(țară).

„ȚARA CUTRE
din prima noapt
turile umblă cu
unul din zecile d
zile într-atît ne
privește taifunul,
mare, acesta nu
din timpul verilo
celor 192 de v
lief muntos în p
bîntuită de taifu
ență seismică c
de-ar fi fost n
insularii niponi
belici au adăug
zestrat cu răbd
printre ruini, m
gode și manifes
ricane și a războ

„ȚARA GING
nu numai pentru
spinare sau pen
nemaiîntîlnitele
pentru minunate
din mîinile aces
înainte de anul
luete de femei
ce vor da naște
platină dîndu-le
ne ca nicăieri în
oculte sau mont
lor optice și ele
lozitatea și hă

„ȚARA CRIZAN
poeziei. În mag
trou sau instituți

plece în toate colțurile lumii. Amicul japonez
ntru voiajorii comerciali, aeroportul Haneda a
de familiar ca vestibulul propriei locuințe.

cinci țări patru insule ?

e ostoi setea privirilor cu panorama încîntă-
văzută de la înălțimea celor 333 de metri ai
r (fratele mai mare cu 13 metri al lui Tour Eif-
noștința Japoniei înseși. Țara, așezată, cum
pe cele patru mari insule ale arhipelagului
numită de lume în mai multe feluri :
LUI RĂSARE" reprezintă nu atît indiciul pozi-
cît denumirea dată de Marco Polo acestor ți-
cunoscuta-i călătorie în Extremul Orient, el a
o țară al cărei nume îl pronunța destul de stîl-
Lipangu, în loc de Gi (soare) Pîn (răsărit), Guă

MURELOR ȘI TAIFUNELOR" s-a anunțat chiar
e a sosirii noastre. Ne-a trezit senzația că pa-
oi, dar ne-am dat repede seama că e vorba de
e cutremure cotidiene ale Japoniei. Peste două
bișnuisem cu ele că nici nu le mai sesizam. Cît
care la Tokyo nu are niciodată putere prea
s-a deosebit prea mult de o furtună zdravănă
r noastre. Ctitorită de la începuturi pe pilonii
ani, dintre care 58 sînt activi, Japonia (cu re-
oporție de 85%) e zgîlțîită zilnic de cutremur,
n și spălată de „țunami" (un val de proveni-
irumpe din Pacific cu înălțimi de 20 metri). Și
ai aceste trei calamități, împotriva cărora
-au obișnuit să lupte de generații ! Anii post-
it și prăpădul atomic — cu care japonezul, în-
re de fier și dîrzenie de iederă ce se ridică
i luptă și acum, reconstruind locuințe sau pa-
ind pe străzi împotriva bazelor militare ame-
iului purtat de S.U.A. în Vietnam.
AȘELOR ARTE" este denumirea dată de străini
elegantele pagode ce duc cîteva veacuri în
ru arta teatrală tradițională, nu numai pentru
emple din Kyoto, orașul muzeu. Ci, mai ales,
e și alesele obiecte de artizanat ce ies zilnic
or oameni care au lichidat cu analfabetismul
1900. Mîinile nipone modelează din arbuști si-
ătimașe, culeg și desfac cu gingășie stridiile
la perle, pe care le vor fixa apoi în aur și
forme de flori multicolore, împodobesc vitri-
lume, „scriu" cu hieroglife de flori simboluri
ază cu precizie minusculele piese ale aparate-
tronice — uluind lumea cu priceperea, meticu-
a lor.
NTEMELOR" îți oferă o lume a farmecului și
zine și în restaurante, în teatre, stații de me-
publice, în fiece casă și pe fiece stradă,

peste tot întîlnești flori, splendide colțișoare de verdeață sau mici arbuști specifici climatului nipon — călduros și umed. Cu toate că orașele nu au spații verzi atît de numeroase și întinse ca la noi, florile sînt iubite și sărbătorite (în aprilie sărbătoarea florilor, „Sakura Hana", durează trei săptămîni ; în septembrie se sărbătoresc florile de cireș ; aici există, de altfel, și școli speciale în care tinerele fete deprind arta aranjării florilor).

„ȚARA POLITEȚII" se face simțită de cum ai pășit pe pămînt nipon. Japonezul te copleșește cu o atenție împinsă pînă la servilism și o modestie de care în alte părți sînt capabile doar rarele inteligențe. Nu mă refer la politețea profesională a stewardeselor sau a tinerelor însoțitoare de autobuz alese pe sprînceană — care cîntă, spun glume și povești, căutînd să facă astfel încît pasagerul să se simtă cît mai bine. Nici la străduința vînzătorilor (amintesc aici că am văzut, înscris cu litere de-o șchioapă pe peretele unui mare restaurant, un decalog al comportării vînzătorilor. Punctul unu suna așa : Clientul are întotdeauna dreptate !). Fiecare dintre chipurile palide cu ochelari ce le întîlnești pe stradă ori într-un magazin e gata să-ți sară în ajutor, să te informeze cu ceva, să-ți fie de folos într-un fel ori chiar să se abată din drumul său pentru a te descurca printre străzile înguste fără nume și fără numere ale capitalei. Și orice mic serviciu pe care ți-l face se încheie cu un „dom arigato" — ceea ce înseamnă că-ți mulțumește foarte mult pentru că ai acceptat să-ți fie de folos.

Celor cinci tradiționale denumiri ale Japoniei deceniul nostru îi mai adaugă și pe a șasea „ȚARA SUPERINDUSTRIALIZATĂ". După o izolare de aproape trei veacuri a venit anul 1868, care a însemnat pentru niponi cam ceea ce a însemnat anul 1789 pentru francezi. Astăzi Japonia ocupă locul I în lume în construcția de nave și industria receptoarelor de radio și televiziune, locul II în producția de automobile. Tocmai în zilele cînd sosisem noi apăruse pe străzile Tokyoului ultimul model de autoturism „Datsun 1600", care completa astfel cu o imagine cantitatea de 3 milioane vehicule fabricate în anul 1967. Preocupările actuale se îndreaptă spre teleghidarea autovehiculelor. Experimentul a reușit : un autoturism a circulat prin Tokyo — în rază de 2 km față de centrul de comandă — fără șofer și fără să încurce circulația.

— vă rog, la etajul cinci... — în sus, ori în jos ?

Dialogul îl poți auzi deopotrivă în hoteluri ca și în marile magazine sau în instituțiile centrale. Pentru ca marile construcții să reziste totuși cataclismelor, japonezii n-au înălțat clădiri mai mari de 17 etaje, preferînd să le continue în jos, sub sol. Privit din turnul televiziunii, Tokyoul nu țîșnetșe în sus decît printr-un bloc de 36 etaje, aflat acum în construcție. Surprinde însă amestecul între tradiționalele căsuțe japoneze din lemn și modernele blocuri ridicate numai din fier și sticlă. De aici, de sus, bulevardele par un clocotitor caleidoscop alcătuit din nesfîrșitele șiruri de automobile (1 500 000 turisme personale și 200 000 taxiuri), din vitrinele cu ecran lat și multicolor ale magazinelor și din furnicarele de pietoni agitați.

Cineva a spus : dacă vrei să cercetezi un oraș necunoscut, mergi pe jos. Am căutat să urmăm acest înțelept sfat și cîteva zile am cutreierat Tokyoul, dar n-a fost posibil să mergem numai pe jos. Am trecut din centru în centru (cel mai populat oraș al lumii are șase raioane, fiecare cu cîte un centru comercial), pînă în vechile cartiere periferice — cu fundături necanalizate si aspect pestilențial, cu dughene întunecoase sau chiar cocioabe îngrozitoare. Am mai călătorit și cu taxiul pe autostrăzile suspendate, cu metroul, trenul, tramvaiul, autobuzul, monoraiul (care te duce cu o viteză de 86 kilometri pe oră). N-am mers însă cu trenul Tokaido — superexpresul care străbate distanța pînă la Osaka cu o viteză de 256 kilometri pe oră (anul acesta va „goni" cu 500 km pe oră) — ceea ce am regretat și mai mult cînd am citit reportajul unui coleg de redacție care a fost de curînd în Italia. Dacă el a putut spune „Trenul te aruncă în noapte cu o viteză extraordinară ; ai impresia că atingi moartea cu genele" — eu ar fi trebuit să vorbesc, probabil, de starea de imponderabilitate.

Orașul Tokyo (11 400 000 locuitori, fără suburbii) a supraviețuit, în istoria sa de aproape opt secole, cîtorva dezastre și incendii (de două ori a fost aproape ras de pe suprafața pămîntului), dar de fiecare dată și-a tămăduit repede rănile, reconstruind. Și acum, de dimineață pînă seara, dar mai ales în cursul nopții — cînd circulația e mai redusă — se construiește. Tokyoții — care locuiesc cîte șase pe metru pătrat !! — duc o nemaipomenită luptă pentru a obliga oceanul să se retragă și a-i mai smulge cîte un petec de pămînt. Pe locul născut din „pîntecele lui Neptun" apar buldozere și apoi șosele, grădini, șantiere, construcții. De altfel, se spune că articolul cel mai scump aici este pămîntul : se vinde și cu două mii de dolari metrul pătrat. Cît am fost pietoni prin Tokyo am rămas înmărmuriți mai ales la spectacolul luptei cu oceanul și în fața intersecțiilor de străzi și autostrăzi. Întîlnești numeroase priveliști de acest fel : pe sol este așternut un bulevard ; dedesubt — metroul cu două, trei nivele ; deasupra o autostradă, construită pe acoperișul blocurilor ; peste aceasta — linia suspendată a monoraiului. Tot colindînd, am intrat și în magazine, și în parcuri sau muzee, și în cele două mari teatre — cel tradițional (Național) și cel modern (Imperial) — și în birturile întîlnite la tot pasul, și în cîteva locuințe, culegînd și notînd impresii cărora cine știe cînd ne va permite timpul (și spațiul publicistic) să le dăm lumina tiparului. Dintr-o stație de metrou, mînați de șuvoiul trecătorilor, ne-am trezit o dată la.. etajul trei al unuia dintre cele mai mari magazine. Patronul, dorind să-și facă reclamă (nimeni nu e atît de maestru în arta publicității ca japonezul) și să-și atragă clientelă, a cumpărat una din cele mai mari stații de metrou. Din mii de călători cîți trec volens-nolens într-o oră prin magazin, măcar cîteva zeci se opresc să cumpere ceva...

Într-o după-amiază am vizitat un templu din cunoscutul parc Ueno. După ce am plătit biletul de intrare și ne-am descălțat, am intrat. Interiorul — destul de simplu, cu cîteva statuete și picturi ; pe jos, bărbați, femei și cîțiva copii într-o poziție de rugă, ascultînd o predică ce nu mai contenește. Căutăm din priviri preotul, dar nu-l vedem nicăieri, numai vocea lui domină încăperea. Într-un tîrziu, descoperim misterul : vocea venea de la un... magnetofon (!!!). Folosind o cucerire a tehnicii, preotul — budist sau șintoist, nu ne-am dat seama — poate să stea acasă și să-și vadă liniștit de gospodărie, că treaba merge. E și acesta un semn că și în Japonia religia începe să devină formală. Nu însă și superstițiile. Un exemplu : cifra 4 reprezintă pentru japonezi ceea ce este pentru unii dintre noi cifra 13. Oaspetele străin să nu se mire, așadar, dacă la un hotel va vedea că după etajul al treilea urmează al cincilea, sau după camera nr. 3 cea cu nr. 5.

farmecele nopții tokyote

Adevărata splendoare a Tokyoului o poți contempla însă numai noaptea, cînd străzile sînt inundate de neon, iar firmele și reclamele multicolore dănțuiesc ca într-un vîrtej prin fața ochilor tăi. Înșiși americanii (care alcătuiesc jumătate din turiștii străini, urmați fiind în ordine numerică de chinezi și englezi) recunosc deschis că fizionomia de seară a capitalei japoneze este inegalabilă în lume. La două ceasuri după ce se lasă întunericul, cei mai mulți japonezi se retrag în mijlocul familiei, pentru a se odihni în vederea următoarei zile de muncă ; farmecele nopții tokyote rămîn să astîmpere doar pofta de distracție a tinerilor și a turiștilor străini.

Ginza, inima comercială a capitalei, te atrage magnetic cu lumina orbitoare, luxul exorbitant și jocul de artificii al reclamelor ce acoperă aproape în întregime pereții clădirilor.

Ce-ți oferă mai interesant orașul după asfințitul soarelui ? O dramă tradițională și maiestuoasă a teatrului Nô, un vodevil plin de un suculent realism la teatrul de marionete sau un spectacol „Kabuki" ; un concert la una din cele patru orchestre filarmonice ori un spectacol la unul din cele trei teatre de operă ; 527 de filme care rulează în același timp ; un program de muzică de jaz — sau clasică, după preferință — în oricare din cele cîteva sute de cafenele pentru tineret ; un loc într-una din cele 1 000 case de joc — unde un pumn de bile metalice îți poate aduce multe satisfacții (și cîteva sute de yeni) jucînd la automatele „pachinko" ; o popicărie electrică deschisă publicului larg (12 piste, bile de ebonită, roboți care ridică popicele) ; 12 programe de televiziune (7 studiouri transmit concomitent, pe 12 canale, de la 6 dimineața pînă la 2 noaptea, seara patru posturi oferind pentru cîteva ore emisiuni în culori) ; o seară plăcută într-un bar din 30 000 cîte sînt deschise, ori pur și simplu o plimbare de plăcere pe marile bulevarde împodobite cu lampioane ca în carnaval.

★

...După 15 zile trăite în mijlocul unui popor care nu ia nimic în glumă, aveam să aterizez pe aeroportul Băneasa ținînd sub braț un jurnal de călătorie scris numai cu semne de exclamare. Cititorul mă va ierta, sper, dacă astăzi am rupt pentru el din acest jurnal unele file care nu l-au încîntat. Vina este numai a neputinței mele de a reda în toată frumusețea lor niște impresii care taie răsuflarea oricărui oaspete al Japoniei contemporane.

EVRIKA!

OMUL UN PISC STATUAR

de

VICTOR KERNBACH

Memoria pămîntului strămoşesc (III)

Observînd cu atenţie piscul Omul şi întregul ansamblu de stînci locale, N.Densuşianu nu se îndoia că era vorba acolo nu de fantezia bizară a eroziunii naturale, ci de o lucrare sculpturală anumită, făcută de mîna omului, în epoca marilor monumente megalitice. El considera piscul Omul drept o Columnă a Cerului şi privindu-l dinspre sud-sud-vest, nota că se cunoaşte faţa omenească prelungă, virilă, încruntată, cu o cască sau căciulă pînă la jumătatea frunţii, trasă peste urechi cu nişte clape sau apărători de coif. Dimensiunile, după N. Densuşianu, erau de 9,99 m x 10,72 m, şi observatorul sublinia că statuia uriaşă trebuie privită de jur împrejur deoarece ea capătă mereu alte forme, în funcţie de schimbarea punctului de contemplare. Dacă în cazul altor monumente de acest gen (considerînd că sînt privite la întîmplare, şi nu după cheia lui Daniel Ruzo, adică nu dintr-un punct anume şi doar în timpul amiezii solstiţiului de vară) este necesară şi fantezia asociativă a privitorului, aici şi în alte cîteva locuri, orice excursionist atent, chiar mai puţin pregătit, poate remarca similitudinea stîncilor cu figurile omeneşti. Faptul că mulţi privitori au băgat de seamă asemănările mai bine decît alţii (de pildă, în cazul Ceahlăului, Dimitrie Cantemir, care nu era un observator de duzină !) se poate datori, bănuim, şi întîlnirii unui moment şi a unui loc dintre cele mai favorabile, potrivit „cheii" savantului peruvian. Căci dacă ne gîndim bine, fiind monumente festive, acestea trebuiau să se vadă în toată splendoarea lor desigur într-un timp şi dintr-un loc festiv.

Piscul Omul are şi alte însuşiri, mare parte naturale, atît prin altitudinea sa care-l face să domine un vast peisaj transilvan şi muntenesc, cît şi prin faptul că de sus se deschide minunata perspectivă a unui amfiteatru natural, alcătuit din şase imense trepte de piatră care coboară pînă la rîul Prahova.

Privind tot din partea sudică, profesorul francez Em. de Martonne din Rennes afirma acelaşi aspect al stîncii „de mărime formidabilă, după figura omenească, şi care este de peste douăzeci de metri". Lăsînd la o parte opinia lui Densuşianu că sculptura ar fi înfăţişat o divinitate a triburilor pelasge, să ne întrebăm doar cine (şi cu ce unelte) a putut să facă în epoci primitive astfel de lucrări gigantice. Dar înainte de a răspunde, să ne mai adresăm folclorului nostru, păstrător al memoriei strămoşeşti.

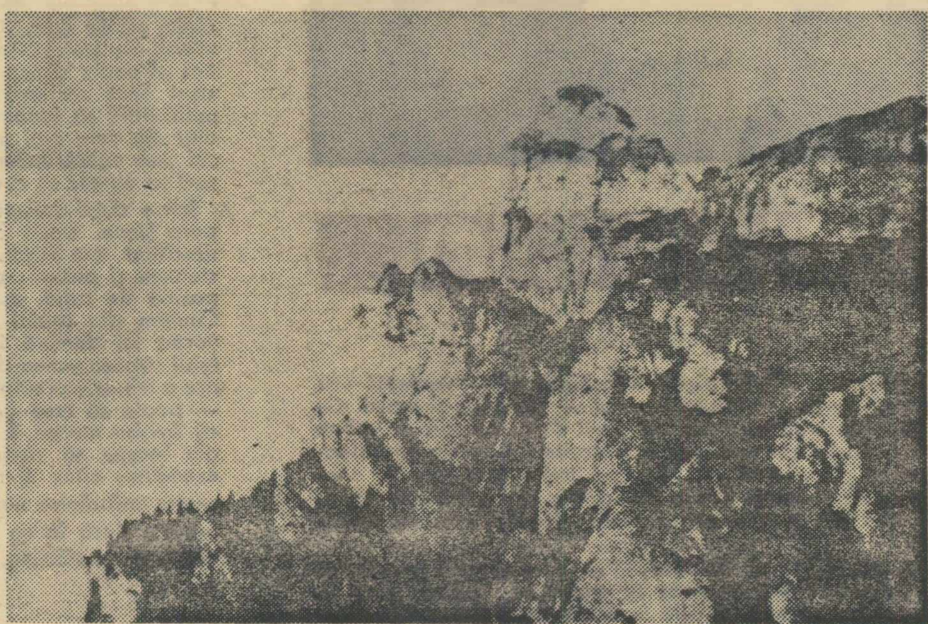
Potrivit legendelor locale, „Omul Mare" a coborît din cer în vremuri străvechi. G Catană a găsit în Banat un cîntec ritual cu acest text:

De la tatăl de sus
în cer sus
S-a înălţat în sus
Un nor mare.
Din norul mare
S-a făcut un Om mare
Cu o secure mare.
Şi din omul mare
S-a făcut o pădure mare
Cu un lemn mare.
Şi din lemnul mare
S-a tăiat o aşchie mare
Şi s-a făcut o biserică mare
Cu nouă altare...

Afară de faptul că nici o biserică creştină nu are mai mult de un altar (iar aici e vorba, evident, de ritualuri păgîne străvechi, sau nici măcar de atît, ci mai degrabă de nişte construcţii raportate mult mai tîrziu la cult, de către creatorul folcloric anonim căruia îi trebuiau raporturi cu lumea cunoscută), stăruie întrebarea şi asupra „uneltelor" pe care le sugerează textul citat.

Herodot povesteşte (IV, 5) că, în timpul domniei celor trei fii ai întîiului scit Targitaos, „au căzut în Sciţia din cer nişte lucruri de aur : un plug, un jug, o bardă cu două tăişuri şi o cupă. Primul dintre ei care le-a văzut, anume fratele cel mai vîrstnic, s-a apropiat cu gîndul să le ia, dar aurul, cînd a ajuns la el, s-a prefăcut în flăcări. După plecarea lui a venit al doilea, dar şi lui i s-a întîmplat acelaşi lucru. Aurul arzînd cu văpăi i-a îndepărtat deci pe cei doi ; dar cînd s-a apropiat al treilea, cel mai tînăr, aurul s-a stins, iar el l-a putut duce acasă".

Fără să ne oprim la similitudinea legendei cu descrierea căderii unor meteoriţi (sau corpuri socotite de natură meteoritică), să transcriem deocamdată o ştire publicată în ziare, în primăvara anului 1966, din sursa agenţiei bulgare de presă : „...ţăranii din comuna Pavel, regiunea Veliko Tîrnovo, au observat căderea unui obiect luminiscent care a pătruns adînc în pămînt. Specialiştii au stabilit că este vorba de un meteorit cu formă sferică neregulată şi cu o greutate de 3 kg. La suprafaţă meteoritul are culoarea neagră, iar în interior — maro deschis. Duritatea meteoritului este atît de mare, încît cu părţile lui ascuţite pot fi tăiate bucăţi de sticlă. Oamenii de ştiinţă bulgari efectuează cercetarea meteoritului descoperit".

„Un cap de Făt-Frumos" fotografiat într-o vară pe Ceahlău

Nu ne vom aventura în întrebarea asupra certitudinii provenienţei meteoritice a obiectului ; aci ne interesează numai juxtapunerea ştirii de acum doi ani cu relatarea lui Herodot de acum două mii de ani. Şi încă ceva.

La nord-vest de Ceahlău este muntele Căliman. Lăsînd la o parte faptul că puţin mai jos de el există un punct excelent de contemplare, numit în popor, să nu ne mirăm, Scaunul Domnului, despre muntele Căliman găsim în materialurile folcloristice ale lui G. Tocilescu această aluzie :

Du-te la fetele lui Căliman,
Că au nouă cuţite ascuţite
Şi nouă topoare colţurate.

Aşadar, cine săvîrşea marile lucrări megalitice ? Oamenii pietrei cioplite, ale căror modeste unelte (ca să nu mai vorbim de distanţa necesară pentru a realiza o sculptură gigantică) nu puteau aspira la tăierea marilor stînci ?

În tradiţia noastră populară se vorbeşte des despre uriaşi, numiţi chiar aşa, iar uneori Jidovi sau Novaci. În folclorul oltenesc întîlnim adesea relatări despre diferite „tăieri de munţi făcute de Jidovi" şi există şi indicarea locurilor, unde se văd şi azi urmele acelor lucrări, nu totdeauna semănînd cu operaţia naturii : comuna Isvernea din Mehedinţi, Piatra Scobită de pe muntele Pleşa din Gorj. Iar în comuna Vîrtop din Dolj există credinţa populară că „Jidovii încercaseră să taie un munte, că să abată apa Oltului şi s-o reverse peste rumâni, ca să-i prăpădească". E interesant de urmărit şirul informaţiilor folclorice asupra acestor lucrări, păstrîndu-se în memoria populară nu numai de dincolo de apariţia creştinismului şi a scripturilor biblice, nu numai de dincolo de stăpînirea romană, dar fără îndoială chiar de dincolo de formaţiile statale timpurii ale dacilor. Desigur, călătorind prin epoci, textele folclorice s-au aglomerat de interpolări tîrzii şi de interpretări populare eclectice. Iată însă un crîmpei de colind :

Alergat-au alergat
Doi sfinţi împodobiţi
Pîn'pe Domnul l-au aflat
În chilie de tămîie
Cu uşa de alămîie,
Cum şedea şi socotea
Şi cetea vanghelia,
Cum să sece Oltul mare.

Cine erau prin urmare sculptorii, constructorii, arhitecţii megalitici ? Dacă ipoteza extraterestră, deşi demonstrabilă, pare multor tradiţionalişti fantastică, ipoteza existenţei unor populaţii de oameni giganţi în protoistorie e în ultimul timp admisă de mai mulţi cercetători. La noi, aceştia au fost Urieşii, Jidovii sau Novacii (etimologiile, în ultimele două cazuri vin din suprapuneri lingvistice mai tîrzii). Trebuie reţinut că, pe lîngă legende, există şi informaţii ştiinţifice nu numai despre înălţimea (depăşind probabil 2 metri) rasei misterioase Cro-magnon, ci şi altele, ca bunăoară despre scheletul găsit la Gargayan, în provincia de nord a Filipinelor, şi care măsoară 5,18 metri, sau despre fiinţele humanoide cu schelete de 3 m lungime găsite în sudul Chinei şi studiate de paleontologul dr. Pei Wen Chung. Dar să revenim la tradiţia noastră populară. În basmul „Liman Viteazul" (col. G Catană), găsim următorul portret : un păcurar se duce să ia foc, lipsindu-i amnarul, de pe vîrful unui munte luminat ; „pe la miezul nopţii, ajunse la foc şi bucuria lui fu mare, cînd găsi un foc de nouăzeci şi nouă de cară de lemne ce ardeau de săreau scîntei pînă în vineţia cerului. Dar pe cît îi fu la început bucuria de mare, pe atît îi fu şi spaima, cînd văzu lîngă foc un Novac de trei palme după cap, din care puteai face zece ca păcurarul nostru". Fireşte, din lipsă de „dovezi" autentificate de toată suflarea omenească, dar mai ales din cauza comodităţii, s-a afirmat de atîtea ori că nu e vorba decît de simboluri şi hiperbole folclorice. Dar basmul aşa-zis fantastic, colindul, miturile, sînt prea puţin construite pe simbolistică hiperbolică, iar caracterul lor mai totdeauna sacral demonstrează mai curînd conservarea memoriei ancestrale. Şi, de altfel, nu e de prisos să amintim că în zona muntelui Gugu, din masivul Retezat, locuiesc nişte păstori foarte voinici şi înalţi care-şi zic şi astăzi „gugani", ducînd o viaţă destul de izolată şi considerîndu-se cu mîndrie dintre cei mai vechi oameni.

Folclorul nostru vorbeşte nu numai de monumentele statuare sau de lucrările hidraulice din vechime, ci şi de o somptuoasă şi destul de criptică arhitectură ciclopică (de pildă, mînăstirea din insula pontică Leuke).

Sînt oare toate acestea doar nişte simboluri bine colorate ? Realismul îndeobşte cunoscut al structurii folclorului sugerează totuşi altceva. Ipotezele extrase din memoria pămîntului şi a oamenilor pot părea uneori îndrăzneţe, dar asta nu înseamnă deloc că interpretările clasice sînt mai verosimile doar fiindcă sînt mai obişnuite.

NOPŢI DE VEGHE LA BALOTEŞTI

„În 8 zile — 10 ore de somn; 350 ţigări Amiral, peste 40 de cafele şi paşi, kilometri de paşi alergaţi cu respiraţia întretăiată din cabinet în sala de operaţie. Şi o aşteptare calmă, binevoitoare, dar, cred eu, zbuciumată interior".

Sora vorbea repede, avea ochii arşi de nesomn, gesticula des, încercînd într-un fel să-şi învingă osteneala, să nu se trădeze.

Cu 8 zile în urmă, într-o sală cu lumină de linişte, o echipă de medici în fruntea căreia se afla directorul spitalului T.B.C. Baloteşti, doctorul Stelian Ivaşcu, realiza un implant pulmonar neobişnuit.

Pacientul N.V. suferea de neoplasm la plămînul stîng. În plus, o insuficienţă respiratorie alarmantă. Ambii plămîni nu conservau din valoarea respiratorie decît 39%. Or, extirparea în întregime a plămînului stîng însemna o amputare a acestei minime rezerve ventrilatorii la jumătate. Se impunea în aceste condiţii păstrarea lobului inferior neatins de boală şi deci reimplantarea acestuia în altă poziţie decît cea lăsată de natură. Pacientul N. V. trebuia să supravieţuiască.

Telefonul zbîrnîie strident. De 8 zile doctorul Stelian Ivaşcu n-a mai dat pe-acasă. E singurul fir care-l leagă de prieteni, de familie. O veste dată de fostul profesor din vremea studenţiei, veteranul chirurg Danicici Ioan, îi descreţeşte fruntea, îi aprinde privirile ascunse sub lentilele groase ale ochelarilor. O felicitare, o urare de bun augur, cine ştie ?

Se scuză pentru acest intermezo şi la întrebarea mea dacă a avut emoţii în timpul operaţiei spune un „nu" lapidar, repetat categoric.

— Aţi anticipat acest fel de intervenţie în cazul pacientului dumneavoastră ?

— Este foarte greu să fixezi tipul de intervenţie înainte de operaţie, pentru că gîndirea noastră diagnostică poate fi răsturnată pe masa de operaţie. Cazul de faţă e un prilej de a pune în practică şi de a continua ideile promovate de chirurgia modernă.

— E un pas în acest sens ?

— O nouă tehnică chirurgicală de fapt, care mă preocupă de doi ani în mod obsedant. În etapa actuală este mai logic să repari organul bolnav şi să-l reimplantezi decît să apelezi la metoda transplantului, în care factorul hazard este destul de mare datorită fenomenului respingerii.

— S-ar putea ivi totuşi o reacţie imunologică la pacientul dv. ?

— Nu cred şi, normal, n-aş dori-o. Dar dacă lucrurile se vor petrece astfel, reacţia va fi foarte mică şi va putea fi preîntîmpinată cu procedeele în uz.

— Care este viitorul chirurgiei după părerea dv. ?

— Desigur că ceea ce ne străduim să realizăm astăzi : transplantul, cu condiţia rezolvării problemei imunologice. Pe de o parte grefele de organ, pe de alta organele artificiale. Care va cîştiga competiţia ?

Deocamdată urăm medicului Stelian Ivaşcu să iasă învingător din această întrecere actuală.

Martha CUIBUŞ

convorbiri

Un martor ocular

al trecutului şi viitorului

În figura academicianului Constantin Daicoviciu se întîlnesc trăsăturile cele mai clare ale intelectualului ardelean, aşa cum de două veacuri evenimentele îl tot sculptează. Amestec de paradoxuri. Forţă înnobilată de patos. Sentiment cenzurat şi, în vocabular, epitete extreme. Umor epicurean şi, totuşi, cînd nu te aştepţi, ca printre falduri masive de nori, sclipiri de timiditate. Descins parcă dintr-un şir de tribuni, profesorul oficiază într-o togă de temperamente momentele unui rit exploziv. Forţa vulcanică în care l-a îmbrăcat acest pămînt face din el una dintre cele mai puternice personalităţi pe care le-am întîlnit vreodată. A intra în cabinetul său este a te lăsa strivit între liniştea masivă a tomurilor îndesate precum cărămizile şi uimitoarea vigoare pe care o degajă septuagenarul incredibil. Scaunul larg în care ceremonia l-a aşezat pare o carceră a mişcării. În discuţia cu un asemenea om, încercarea de a te rezuma la o singură problemă ar semăna cu un banal „ce mai faci". Iată de ce, din mulţimea de subiecte atinse (tot atîtea cîte activităţi îl animă pe profesor), am încercat să transcriem mai jos numai două : 1) Semicentenarul Unirii de la Alba Iulia ; 2) Relaţia personalitate-autoritate.

— Aţi fost, după cîte ştim, martor ocular la istoricul eveniment, aniversat azi pe întreaga arie românească, al Unirii de la Alba Iulia. Un martor dublat de un istoric. Iată un noroc care permite, la un interval de o jumătate de veac, istoriei vii şi istoriei scrise să se completeze, să se explice în chip ideal. De aceea — una din întrebări ar fi : care vi se pare a fi semnificaţia teoretică cea mai importantă a Unirii Transilvaniei ?

— Deseori m-am întrebat dacă mai există în istoria omenirii o exprimare de voinţă colectivă atît de puternică şi atît de unanimă ca Unirea proclamată pe platoul Cetăţii de la Alba Iulia. Ca istoric n-aş vrea, şi nici nu am voie, să fiu nedrept faţă de alte popoare, şi totuşi, ca unul ce am fost de faţă la prăbuşirea marelui imperiu habsburgic, cuprins de val-vîrtejul răsturnărilor epocale, şi am asistat cu trup şi suflet la crearea statului unitar român, n-am putut decît să conchid mereu că o asemenea manifestaţie populară, iniţiatoare de noi rînduieli, nu cred să mai fi existat. Celor tineri vă e greu să vă daţi seama ce a fost în anul 1918. Iar nouă ni se pare un vis din care ne-am trezit însă cu scumpa, preţioasa realitate a României întregite.

Pentru că această unire nu este importantă numai în forme şi modalităţi. Ea a fost mare mai ales prin natura sa, căci nu era unirea a două teritorii, ci unirea unor fii ai aceleiaşi mame, care se regăseau după o căutare de mai bine de zece veacuri. Aici este, în dramatismul acestei căutări şi regăsiri, cheia sacră a unităţii şi puterii noastre. Nimic nu ne despărţea, totul ne chema la întregire. Ardelenii (şi înţeleg prin ei pe toţi cei ce sîntem de dincoace de munţi) s-au integrat complet în trupul naţiunii române, unitară şi indivizibilă, menită să împărtăşească aceeaşi soartă, bună sau rea, în orice împrejurări. De aici armonia acestei naţiuni, atît de recent reunite, de aici lipsa conflictelor, iubirea faţă de frate a românului.

— Rugîndu-vă să schimbaţi acum instrumentul istoricului cu acela al reporterului — aţi vrea să redaţi în cîteva linii atmosfera evenimentului la care aţi participat ?

— E cu neputinţă să-mi satisfac cum aş vrea dorinţa de a vă povesti tot ce a fost, tot ce am văzut, tot ce am simţit şi, după puterile mele, ce am făcut. Iată însă cîteva dintre amintiri. În primul rînd, îndemnul către ostaşii împărăteşti din Cluj, unde mă aflam ca student venit de pe front, să nu se prezinte la jurămîntul pe care-l cerea guvernul din Budapesta. Noi, românii organizaţi în vederea proclamării Unirii, militari şi civili, am jurat însă din primul moment, în sala fostei bănci „Economul", credinţă şi supunere unui singur suveran, pe care-l simţeam şi doream : naţiunea română. Îmi trec apoi pe dinaintea ochilor mulţimile de oameni mergînd cu steaguri spre Alba Iulia, unii pe picioare, alţii în trenurile pline pînă la refuz. Oraşul şi satele dimprejur erau pline de oaspeţi din cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, chiar şi din acele părţi care nu se găseau încă sub stăpînire românească. Anunţarea Unirii, prin sute şi mii de delegaţi care vorbeau mulţimii, a fost primită cu explozii de bucurie. S-a plîns, s-a dansat ; oamenii, cunoscuţi sau necunoscuţi, se îmbrăţişau într-o frăţie pe care n-a dezminţit-o nici viitorul, şi n-o va dezminţi niciodată. O Horă a unirii ca aceea nu s-a mai pomenit.

Dacă aş mai adăuga ceva în legătură cu acest neuitat eveniment politic, aş vorbi de atitudinea demnă, generoasă, pe care au manifestat-o participanţii. Se întîlneau acolo oameni siguri de izbînda lor, patrioţi convinşi că întemeiază o lume nouă şi pentru totdeauna. De aici şi sentimentul de siguranţă, de aici acel climat de pace, de linişte, ordine şi respect.

— Adoptînd din nou distanţa celor cinci decenii, cum aţi sintetiza cîştigurile acumulate de istoriografia noastră — şi de dv. înşivă, ca istoric — în acest timp ?

— La fel ca şi ceilalţi care am pecetluit Unirea pe veci, m-am reîntors şi eu la ocupaţiile mele de student, de cercetător şi profesor. În perspectiva celor 50 de ani e greu de trecut în revistă, pe scurt, tot ce s-a făcut în domeniul în care lucrez. Cîte nu s-au clarificat ! Cîte erori nu s-au îndreptat ! Cîte legende scornite pe socoteala poporului român n-au fost risipite ! Ce frumoasă ne apare acum întreaga noastră istorie ! De la rădăcinile lui adînci în acest popor al fostei Dacia, de la modelarea sa datorită stăpînirii romane într-un popor de formaţie şi limbă latină, supus apoi, de-a curmezişul veacurilor, la toate bătăile vînturilor, acest popor a rezistat, a crescut, s-a întărit şi s-a maturizat în luptă, şi pentru existenţa lui, dar şi pentru existenţa altor popoare din estul şi centrul Europei, strajă fiind şi scut împotriva cotropirii otomane. Sînt convins că ştiinţa istoriei nu şi-a spus ultimul cuvînt. Ea va mai avea de scos la iveală şi de demonstrat o mulţime de fapte şi de merite pe care le au înscrise poporul şi naţiunea română în istoria europeană.

Ce-i drept, începutul a şi fost făcut. Descoperiri epocale, fie arheologice, fie de ordin pur istoric, din ultimele decenii, au stîrnit nu numai interesul ştiinţific, în ţară şi străinătate, dar, ceea ce este mai important, au schimbat faţa istoriei României, au luminat veacuri şi fapte, au pus în locul ce i se cuvine forţa luptătoare şi creatoare a poporului nostru.

— Un alt subiect preferat, ştim bine, sufletului, temperamentului dv. : tineretul. V-am auzit de multe ori vorbind despre propria tinereţe (ca vîrstă), dar dădeaţi vorbelor un înţeles autoironic nedrept. Sînteţi însă, e o realitate unanim recunoscută, unul dintre cei mai tineri **profesori ai ţării noastre. Cum aţi realizat acest lucru ? Întrebarea cere un răspuns care să fecundeze, cu girul unei mari experienţe, discuţia ce ne pasionează azi, despre relaţiile profesor — student, personalitate — autoritate, văzute în mişcare.**

— Îmi pui o întrebare dintre cele mai delicate, la care răspunsul nu poate fi decît bine gîndit. Iată ce cred eu : pentru a forma generaţiile tinere ale vremii de mîine, noi, dascălii, trebuie în primul rînd să ne înnoim veşnic odată cu ele. Nu putem forma tinereţe pentru viitor noi rămînînd rigizi, nedezminţiţi, lipiţi în trecut. Înţelegerea vremurilor noi şi comprehensiunea pentru tot ceea ce animă mintea şi sufletul sănătos al generaţiilor tinere trebuie să constituie o linie sigură în cariera educatorului.

Prin meseria mea sînt un om al tineretului şi mă simt într-adevăr tînăr, chiar la această vîrstă. Şi ca om al şcolii, şi ca om al gîndirii, mărturisesc că **tineretul este cheia succeselor şi viitorului ; precum este şcoala, aşa este naţiunea.** De aici, obligaţia pentru toţi dar în special pentru noi, educatorii, de a veghea asupra acestui tineret şi a-l conduce spre căile pentru care e destinat. În această privinţă, greşelile pe care le-am comite s-ar răzbuna. Nu pot să nu mă declar însă mulţumit văzînd şi măsurile, şi preconizările trasate în această direcţie. Nu-mi pot ascunde entuziasmul şi liniştea de care sînt cuprins văzînd solicitudinea şi înţelepciunea de care se bucură în aceste zile tineretul, în rîndurile căruia cel universitar.

Departe de mine de a face demagogia ieftină a unora, că profesorii trebuie să înveţe de la studenţi. Formula nu este cea justă. Experienţa celor vîrstnici este mult prea preţioasă pentru a o arunca peste bord, mai ales într-un proces atît de gingaş ca al educaţiei. Dar această experienţă nu trebuie confundată cu rutina distrugătoare a dascălului care bate pasul pe loc. Învăţătura (bună) din trecut trebuie aplicată fericit la condiţiile în care cresc şi se dezvoltă generaţiile noi. A merge în pas cu aceşti tineri nu este tot una cu „a ne lua" după ei. A merge în pas cu ei înseamnă a-i înţelege şi a-i ajuta în atingerea idealurilor proprii, născute organic din frămîntarea timpului. Pulsul tineretului este altul decît pe vremea noastră. La alte idealuri apare altă psihologie.

Una din marile taine ale educaţiei tinerilor este crearea condiţiilor ce să ducă la formarea personalităţii. Această personalitate nu poate fi însă formată în nici un caz prin rigide norme şi prescripţii aplicate mecanic şi respectate fără nici o consimţire. Iniţiativele pornite din rîndurile lor trebuie văzute — aşa cum eu sînt sigur că şi sînt — ca tendinţe şi voinţe spre ceva nou şi mai bun. Văzute astfel, ele nici nu ne vor speria, nici nu vor avea consecinţe dezastruoase pentru tineri sau pentru colectivitate. Doar e o lege a educaţiei omului de a nu se mulţumi cu ceea ce a învăţat de la vechii maeştri ci, pornind de la ceea ce a învăţat, să caute să gîndească şi să creeze el mai departe. Eu unul nu mă tem că elevii mei mă vor întrece, fie în ştiinţă, fie în desăvîrşirea personalităţii, din simplul motiv că eu însumi caut să mă ţin de ei şi să nu mă îndepărtez de cei pe care i-am introdus în viaţă.

— Exemplul Universităţii clujene este, de altfel, elocvent. Aţi realizat aici, probabil prin liantul personalităţii dv., o atmosferă de emulaţie academică, aţi reînviat tradiţiile nobilei Alma Mater, ce se credeau pierdute. Care credeţi a fi fost secretul acestei nete şi durabile diferenţieri ? Sau este, poate, vorba de un proces fără reţete preconcepute...

— Să vorbesc de atmosfera care domină Universitatea străjuită de statuia lui Romulus şi Remus ? Fie. Nu poate fi vorba nici de ascunderea, nici de tăgăduirea unor lipsuri pe care le mai avem. Ceea ce este însă important este că la această universitate domneşte o voinţă de COLABORARE, de întrecere consimţită în rezolvarea şi împlinirea datoriei, de la cei mai mici pînă la cei mai mari. Cărei împrejurări se datoreşte aceasta, e greu de spus ! E de necontrazis, oricum, că înseşi tradiţiile universitare din Cluj au fost mai prielnice pentru formarea acestui climat de nobleţe, de conlucrare şi respect reciproc. În ce mă priveşte, îndrăznesc doar să spun că m-am străduit să consolidez această pornire printr-o principală integrare în muncă, acordînd respectul cuvenit fiecăruia, după activitatea şi devotamentul fiecăruia. Dacă am reuşit, e rîndul altora s-o spună...

— În încheiere, am vrea să ne spuneţi cîteva vorbe despre premiul HERDER, care — anunţă ziarele — v-a fost recent acordat...

— Potrivindu-mă unui străbun obicei, aş prefera să vorbesc după faptă. Deci, cu plăcere, în primăvară, după decernare...

Romulus RUSAN

ETC

ÎNEDÎT

Actori români pe scenele și în studiourile lumii

JEAN YONNEL (născut la București în 1891)

„Are trăsăturile lui Eduard de Max — scrie despre compatriotul nostru cunoscutul critic francez Jean-Jacques Gauthier — **frumusețe și măreție în gesturi. Acest actor cu privirea de adolescent, cu mîinile de o rară suplețe, e un titan pe scenă. Totul în atitudinea sa nu face decît să explice marele său talent, tehnica sa impecabilă de joc“.** De fapt, această tehnică despre care vorbește Gauthier constă după părerea lui Yonnel într-o muncă fără răgaz, în dorința de perfecțiune a actorului. **„Restul** — spune el fără emfază — **se învață la circ, music-hall și cabaret“.**

Format la școala lui Antoine, la 24 de ani este cap de afiș la Odeon, unul din marile teatre pariziene. După o scurtă trecere prin teatrele de bu-

levard — Gymnase, Marigny, Variété — devine partenerul celebrei Sarah Bernhardt. Neuitata tragediană îl numește în amintirile ei **„amantul fără de pereche al scenei“.**

Convins tot mai mult că numai la vechiul teatru al **Comediei Franceze** mai putea fi eroul tragediilor lui Corneille sau Racine, al pieselor romantice ale lui Victor Hugo, al versurilor lui Musset, primește în 1926 să facă parte din ansamblul casei lui Molière. Pe această scenă apare timp de patru decenii în circa 300 de roluri : triumfuri incontestabile. Pe ecran, a apărut în peste 50 de filme începînd din anul 1913, alături de marile glorii ale cinematografului francez.

„Am trăit mult în Franța — declară el unui ziarist — **și aici am cucerit primele aplauze... Mi s-a propus de mai multe ori să intru la Comedia Franceză cu condiția de a renunța la cetățenia română. Am fost primit fără condiții. Le-am explicat că-mi iubeam mult amintirile din țara unde mi-am petrecut copilăria. Cunoscusem de atîtea ori nostalgia pămîntului natal“**... Au trecut de atunci ani și ani. Yonnel a cucerit cea mai deplină glorie pe cea mai nobilă scenă a Parisului, succedînd la conducerea vechiului lăcaș unor actori de notorietate mondială ca Mounet-Sully, Albert Lambert sau Maurice de Féraudy.

JAZ

Succesele muzicii poloneze de „big-beat‘ au fost încununate în ultima vreme de formația „Chitarele roșii“, ai căror membri au fost supranumiți de public „Beatles polonezi“. Spre deosebire însă de veritabilii „Beatles“, aceștia nu caută să influențeze tineretul printr-un mod excentric de viață sau vestimentar, ci, simplu, caută să exprime într-un mod decent sentimentele, problemele, emoțiile tineretului de astăzi.

Muzica lor, păstrînd specificul muzicii poloneze, plină de lirismul tipic slav, nu rămîne totuși nereceptivă la elemente de „blues“ modern. Foarte bine adaptată instrumentului, muzica e în același timp fredonată de

„Chitarele roșii“

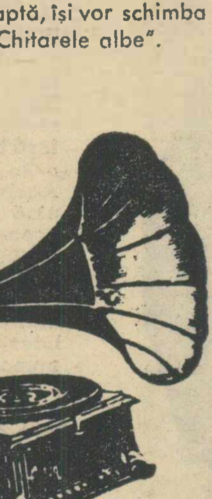
fiecare membru al formației, astfel încît grupul „Chitarele roșii“ apare întotdeauna ca un colectiv vocal-instrumental omogen.

Tinerii din formație au reușit să realizeze o sinteză armonioasă între compozitor, textier și interpret, deoarece cu toții compun, scriu texte, interpretează.

Publicul a îndrăgit mult pe tinerii acestei formații care nu depășesc vîrsta de 21-23 de ani. Ei s-au lansat în 1965 cu ocazia mai multor spectacole date pe litoral. Succesul capital însă l-au repurtat la clubul „Non-Stop“.

De atunci cei trei chitariști : Krzysztof Klenczon, Bernard Darnowski și Seweryn Krajewski au continuat să dea spectacole de music-hall la „Non-Stop“. Situat în apropierea mării, localul cu cupolă de material plastic a devenit locul cel mai îndrăgit de tineri în timpul vacanțelor de vară.

În rest, pentru publicul din străinătate, tinerii acestei formații care de fapt și-au luat denumirea de la culoarea roșie a chitarelor lor, țin să facă cunoscut că, în vederea turneelor care îi așteaptă, își vor schimba numele în „Chitarele albe“.

?

Actrița suedeză May Britt își începuse cu succes cariera holywoodiană. Cea mai bună dovadă o constituie poate un remake după „Îngerul albastru“, în care relua rolul făcut odată celebru de Marlène Dietrich. Dar într-o zi tînăra blondă a avut ideea să se căsă-

torească cu un negru. Chiar dacă acesta se numea Sammy Davis, una din vedetele music-hall-ului american, interdicțiile n-au încetat să curgă. De opt ani lumea n-a mai auzit de May Britt, toate contractele ei fuseseră reziliate. „O carieră pierdută ? Nu. A te ocupa de soț și de cei trei copii e totuși o carieră pentru întreaga viață a unei femei“. Dar actrița n-a încetat să se gîndească la cinematograf. Și acum, după o lungă absență, își face reintrarea prin poarta de serviciu a televiziunii, într-un lung metraj al N.B.C.-ului, alături de Van Heflin și Horst Buchholz. Vom asista oare la o revenire spectaculoasă ?

HOCHEI 100

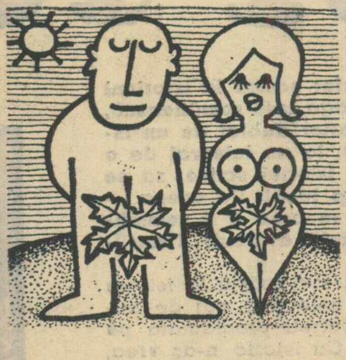
Într-un memorial de călătorie din secolul XVII a apărut prima mențiune despre hochei. Reverendul Fagard (nu uitați că mulți ani antrenorul de hochei al Canadei a fost un preot !) relata desfășurarea unui meci între indienii din regiunea Ontario. Dar de-abia într-o zi de decembrie 1855 soldații de la Royal Canadian Rifles au jucat primul meci înregistrat de istoria hocheiului. Legiferarea jocului a venit prin 1875 datorită studenților de la Universitatea Mc Gill, iar în 1891, deja, Asociația de hochei din Ontario **încorona primele echipe campioane. După doi ani, un trofeu oferit de Lordul Stanley, guvernatorul Canadei, consacra cea mai bună formație a anului. De atunci „Cupa Stanley“ a rămas trofeul cel mai important de pe continentul nord-american.**

Vedeta cea mai celebră a Canadei a fost Maurice Richard. Pentru a protesta împotriva suspendării lui, o dată, toți muncitorii din Montreal au făcut grevă ! Printre celebritățile ale căror nume sînt gravate în marmură la „Holul Gloriei“ e citat și portarul Georges Versina, mort în 1925 în timpul unui meci... La Grenoble, în acest anotimp, hocheiul cunoaște din nou... zile festive...

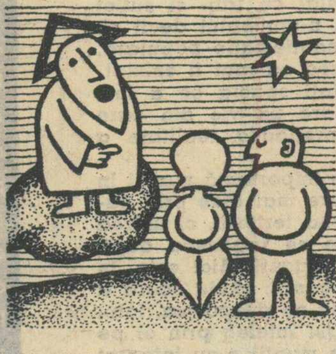
Student de la zero la infinit

Serial de Ion Dogar - Marinescu

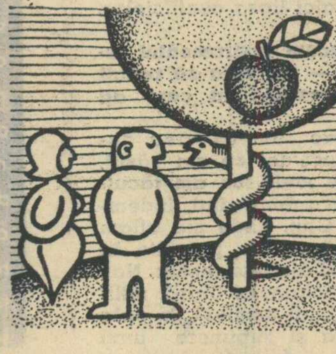
(I)

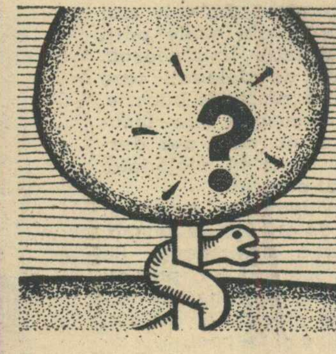
Primii studenți

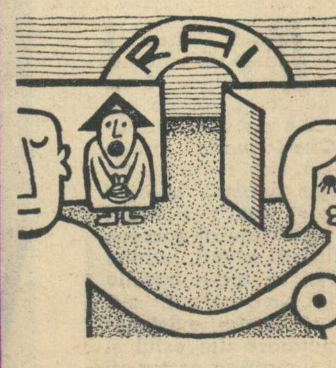
Primul curs obligatoriu

Primul curs facultativ

Prima absență

Prima exmatriculare

Aș putea să mă sinucid în apartamentul dumneavoastră?

2

Unul : Domnule, eu, ca gazdă, n-am nici un drept să vă întreb de ce v-ați decis să vă sinucideți aici... Vreți să folosiți toaleta... sînteți liber s-o faceți, vreți să vă sinucideți, mă rog. Poftim, pe aici. Eu încurajez libertatea alegerii domnule !

Celălalt : Aveți dreptate. E o logică în tot ce spuneți. Sînt încîntat că mă pot sinucide în apartamentul unui om atît de drăguț ca dumneavoastră.

Unul : Numai o clipă... aș putea să știu unde ?...

Celălalt : Ce unde ?

Unul : Unde preferați să vă... să vă... Sînteți de acord cu sufrageria ? Recent mi-am cumpărat mobilă. Tapisată. În verde. Vă place culoarea verde ?

Celălalt : Probabil. Deși prefer galbenul și tuciuriul. De altfel, nici nu disting culorile. Sînt daltonist.

Unul : Atunci, poate pe balcon. Știți, de acolo, priveliștea e minunată. Soare, aer, lună. Perspectiva...

Celălalt : Pentru mine perspectiva nu mai are nici o importanță.

Unul : Așa e. Uitasem. Pentru că, în general, vreți să vă sinucideți ?

Celălalt : Da, de asta sînt aici. Îmi place camera asta. Sînt adeptul stilului „rococo“. Sau... se poate spune — „eram“.

Unul : Nă vă încredeți prea mult în timpurile verbelor. Ele sînt relative. Relative la ceva întotdeauna relativ la ele. Bineînțeles.

Celălalt : Admir din nou firul dialectic al logicii dv. de gîndire.

Unul : Domnule... nu rămîne decît să vă părăsesc...

Celălalt : A, nu, nu e nevoie imperioasă. Între altele se știe că pentru o sinucidere trebuie întotdeauna doi.

Unul : Credeți ?

Celălalt : Consultați vă rog bibliografia problemei.

Unul : Și aceștia doi sînt ?

Celălalt : Dar e clar : unul... și celălalt.

Unul : Îmi pare bine, Popescu.

Celălalt : A, nu, fără nume, domnule, fără nume !

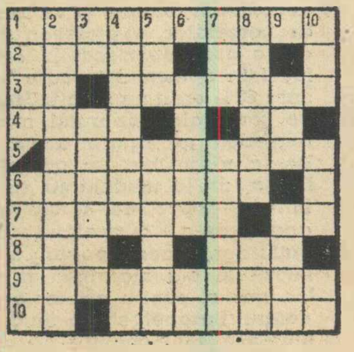
(VA URMA)

„Legate între ele“

ORIZONTAL : 1) Durere... 2) ...cu sfîrșeală — ...în mașină ! 3) Scoase din răbdare... în șuvițe... 4) ...în acest loc — În sunet ! 5) Greu de cap... 6) ...e comandantul (pl)... 7) ...și-i tăcut (pl) — ...în baie ! 8) Lichid folosit în terapeutică... — ...și strigătul rațelor... 9) ...care însuflețește. 10) Țețe ! ... — ...confirmat.

VERTICAL : 1) În culoare deschisă... — ...e anulat. 2) ...pentru a vindeca... 3) ...în fașă ! — Uscat în mare (pl.)... 4) ...și ruinat (fig.)... — ...la urmă !... 5) ..de etate — Este un exaltat... 6) ...neizbutit — Le găsim în stele !... 7) ...ca prefix de egalitate — Pasionat... 8) ...pentru legături între mai multe societăți — Comună în Belgia. 9) Orășel în insula Flores — Mîhnit de... 10) ...atîtea perioade — Fel... — ...în caiete !

Spiru CONSTANTINESCU

dialectica ideilor

PARADOXURILE IDOLILOR

Cîndva încercînd să-l „interceptez" pe **Alain Robbe-Grillet** pentru un interviu, am cunoscut un bărbat jovial, cu mustață de june prim, puțin cam ofilit, care m-a întrebat :

— Nu cumva dumneata ești ziaristul care m-a trezit azi dimineață din somn ?

După ce l-am convins că la ora aceea dormeam și eu, mult disputatul romancier mi-a furnizat o ciudată definiție a idolatriei :

— Nu vreau să mi se facă efigie de idol. Cei care sînt tentați de mit, tinerii, trebuie dimpotrivă să nu imite și să nu mă imite, să inventeze și mereu să combată ; aici pe drumul luptei cu rigiditatea fiind locul sigur de întîlnire cu cei pe care îi admiră.

Cu idolii... Perfect adevărat. În fond Robbe-Grillet seamănă foarte bine cu un inginer agronom, ceea ce și e, iar Michel Butor, în cămașa lui cadrilată și vesta moale de casă, cu un contabil automulțumit. Nici unul din ei nu arată a idol.

Spunînd acestea am atins dintr-o dată două aspecte fundamentale ale problemei în discuție : imitația, mimetismul ideatic și adorația, cultul idolului concret, întruchipat fizic.

De fapt ce este un idol ? Mai întîi, IDOL ESTE UN CUVÎNT. „Idol" înseamnă „eidolon" — imagine, simulacru ; idolatria fiind cultul imaginii. Și întrucît este un cuvînt mai întîi, și apoi un obiect, un concept, o idee, „idol" este un mod de semnificație, o formă integrabilă mitologiei contemporane poate în felul pe care l-a schițat ROLAND BARTHES.

Discuția despre idoli nu trebuie să se oprească la ideile adiacente de succes, glorie, modă etc. Procesul idolatriei își are rostul intim în esența raportului erou-lume.

Să luăm un exemplu. Pînă în 1957 JEAN PAUL BELMONDO nu era decît un actoraș obscur. Urît, cu nasul lui mare și turtit, cu buzele lăsate, nu putea face carieră de june prim. Peste un an numele lui însă era pe toate buzele. Ca prin miracol BELMONDO devine un idol. Mult mai frumoși ca el, Roger Moore sau Gerard Barray n-au să fie niciodată idoli. De ce ? Pentru că BELMONDO întruchipează, în toate rolurile sale, tipul de idol **necesar**, cerut, postulat chiar de o generație tînără, de alt calibru. Filmul care l-a impus (A DOUBLE TOUR DE CHABROL) și pe care regret că nu l-ați văzut, lansează un personaj ciudat, disimulat în interiorul burghez al unei familii liniștite de provincie. E un estet ? Un vagabond ? Sau un asasin ? Niciodată n-o să aflăm precis. E puțin din toate trei la un loc, poate. El se definește ca **un refuz.** Ca orice tînăr francez din generația a cărei imagine este, se simte bine în conformism, dar trăiește în afara normelor guvernante. Întotdeauna el are o detașare, mascînd adevăratul sentiment. Aici e cheia personajului. Nu vrea să-și piardă „fața". vrea să fie un mit. Toți cei care vor să fie un mit, cel puțin pentru femei, se distrează în plus și cu moartea. Uneori pierd. Moartea e un criteriu. Tot ce se referă la ea, se zice, corespunde esențialului. Adăugată la acest tip, urîțenia lui Belmondo e un atu suplimentar. Nu mai e omul ideal, ci omul posibil. Omul generației sale.

Atingem astfel paradoxurile ridicării de idoli. Normal, cultul și amintirea eroilor fac parte din ideea de progres. Cînd vrei să „cunoști" pe cineva îl întrebi pe cine admiră. Pe Don Quijote, Galileu, Luther, Jules Verne, Whitman și Liviu Ciulei — ți se răspunde. Un șir de „idoli" semnificativ și definitoriu, apropierile nefiind niciodată forțate, totul formînd un SPAȚIU EPISTEMOLOGIC — cum spune Michel Foucault. Dar aici avem de a face cu „idoli" într-un sens primitiv : al secretei dorințe individuale de a merge spre ideal prin mimetism, de a se situa în spațiul posibil al reușitei prin intermediul concreteței unor reușite anterioare...

Idolul colectiv, simbol al unei generații, **se naște întotdeauna dintr-un refuz,** așa cum am văzut, **dar este în același timp pe axa unei continuități.**

În esență se pleacă de la o căutare de valori autentice de către un erou problematic. **Valori autentice** nu e o banală expresie de ședință, ci desemnează **acele valori ce organizează la modul implicit ansamblul universului eroului,** fiind specifice oricărei generații. (Aplicînd această căutare la teoria romanului, RENE GIRARD o numea chiar „căutare idolatră" !). Valorile autentice există virtual, sub o formă abstractă ; tendințe afective, intelectuale sau practice, spre un răspuns cerut de relațiile cu lumea sau interumane, există în fiecare membru al colectivității. Toate sînt însă **tendințe,** convergînd spre o coerență care într-un fel este o viziune a lumii. Idolul a atins această coerență, el sintetizează tendințele și, mai mult, **le exprimă.** Reprezentant concret al unei viziuni a lumii globale existentă în conștiința grupului **idolul nu mai este omul ideal, ci omul posibil.**

Cred că aici avem cheia problemei. **Idolul nu mai este ce este.** Nu mai este idealul de multe ori fals transformat în icoană, în imagine, în statuie, a cărui unică legătură cu fiecare individ în parte este chiar **adorația, cultul !**

Să depășim stadiul acestei concepții a cultului imaginii. În fond cultul este un raport între două ipostaze : a adoratorului și a adoratului, între ele fiind o distanță, o stază, o liniște perpetuă. Idolii se adorau în imobilitate.

Idolatria ca o căutare de valori presupune o situație inversă, dominată de acțiune. Și nu tineretului îi este substanțial apetitul la acțiune ?

Nonexistența oricărei căutări, definitorie absurdului contemporan, a anulat idolii. Ce tendințe ale generației tinere occidentale exprima atunci acest „Absurd" ? Dacă natura umană e prin esență rea, dacă nu există aprioric străzi de ieșire din această sferă închisă a condamnării absurde, a sufocării, orice acțiune e inutilă. „Eroii" absurdului nu pot acționa. **Căci a acționa înseamnă a schimba lumea și, schimbînd-o, în mod necesar înseamnă a te schimba pe tine însuți.** Teatrul lui Ionescu, spune Sartre, nu emană altă semnificație decît presimțirea unui mare pericol de aneantizare care amenință lumea și, doamne sfinte, pericolul de contagiere e mare.

Refuzînd acțiunea, absurdul a fost refuzat. Ca să supraviețuiască neantului prezis tinerii au avut nevoie de idoli și i-au căutat în altă parte. Unde ?

Evident, mai întîi acolo unde domnește acțiunea. **James Bond** a devenit idol. Lăsînd la o parte analiza subiectivă, bondismul readucea tinerilor intoxicați de absurd un „om posibil". Cîteva motive ?

— aparenta participare la principalele (și marile) probleme politice ale zilei ;

— faptul de a răspunde unei misiuni de înaltă importanță cerută de interesele statului (și Bond, spre deosebire de mărunții detectivi ai romanului polițist, lucra la scară mare, atingea **excepționalul** potrivit idolatriei) ;

— faptul de a justifica orice printr-un scop deosebit (vezi — nemuritorul Gambetta) și de aici credința că tipul încarnat de 007 nu e un aventurier (căci tipul aventurierului nu e propice idolatriei), ci un om obișnuit care după ce a instalat o bombă submarină iese liniștit din apă, își îmbracă celebrul frac alb și, ca orice gentleman, „iese în lume"

Nici **Sean Connery,** ca și Belmondo, nu fusese un actor deosebit înainte de a-l interpreta pe Bond pe ecran. Idolizarea lui dovedește încă o dată : prin omul concret tipul e vizat !

Repede însă tinerii și-au dat seama că trăsăturile făcute „coerente" de Bond nu erau decît APARENȚE. Aparențe care ascundeau sloganurile unei mitologii imperialiste. Exemplul a dovedit însă că **un idol poate fi și fals :** născut din aparențe și nu din valori autentice, **ceea ce nu înseamnă că nu rămîne totuși idol.** Tineretul apusean a preferat să-și spună sincer părerea în problemele politice și sociale alegîndu-l ca exponent pe ANTOINE, **și cîntecele lui despre** război, rasism, dezarmare... Faptul că Antoine **purta** părul lung, ca de fată... atrăgea atenția : acest om **are** ceva de spus, să-l ascultăm !

Idolii epocii contemporane, pentru tineretul occidental, au în general tendința **de** a-și pierde concretețea. Posibilitatea unui idol în carne și oase e din ce în ce mai mult refuzată ; oamenii sînt de multe ori incapabili să rămînă statui și inevitabil trădează concepția. E mai comod să renunți la idoli în carne și oase. Spuneam că idol e un cuvînt. **Deci un cuvînt poate deveni idol.** Cuvintele au calitatea de a nu înșela așteptările. Te poți bizui pe ele. Barthes analizase cîndva asemenea mituri : Strip-tease, Turul Franței, Creierul lui Einstein...

Beatles e un cuvînt idol cu corespondent concret, **beatnik** e un cuvînt idol pur și simplu. Dar amîndouă acoperă o tendință coerentă, un mod de viață construit cu punct de plecare de la un refuz. De multe ori cuvîntul idol ascunde o libertate frenetică, un haos de manifestări, o diversitate de atitudini. Și haosul e un **mod de viață,** idolatru ! Golul ca și plinul stau pe aceeași treaptă ca entități, nu ca valori !

Pe coperta revistei NEWSWEEK, la 25 aprilie 1966, se clama : „POP, iată ce se petrece în artă, în modă, în spectacole, în viață" ! POP e un cuvînt idol, oricît de împrăștiate i-ar fi acțiunile. Dacă umbli o zi prin New York, în „orașul de sus" ca și în „orașul de jos" observi că numai prin **cuvînt** se unesc tendințe aproape contrarii ; viziuni felurite asupra lumii, cărora numai neconformismul le este substanțial, dar căile de soluționare, sensul de drum al libertății declanșate diferă. La School of Visual Arts, de pildă, se dau filmele experimentale ale unui student, Stan van der Becke. „Chipul este un monument", film făcut dintr-o înlănțuire de fotografii sau „Phenomenon" montat numai din prim planuri, filme pur vizuale în sensul Pop art, cu muzică arbitrar juxtapusă. Asociații de imagini — așa cum există asociații de idei. La café-barul THE TRUTH (Adevărul) — o tînără cu turban de muselină verde în stil senegalez, alta cu o rochie sac „bu-bu" tot de inspirație africană. Se simt bine, rochiile sînt comode, nu transpiră în ele și pot fi sigure că au terminat cu convenționalismul. La o masă un negru citește „Medicina verde", alții discută despre unitatea pan-africană. Cineva cîntă : „De ce să-ți imiți idolii, de ce să visezi dreptatea, dacă poți cumpăra un ucigaș, dacă poți plăti moartea unui om drept ?" Apoi se ridică și din buzunar îi cade un revolver : „Oh, ce se petrece oare în buzunarele mele, exclamă, e a zecea oară că mi se întîmplă pe ziua de azi..."

Cuvinte idol...

Parafrazînd fără voie un proverb românesc, SAINTE BEUVE scria : **„Spune-mi pe cine admiri, și-ți spun cine ești".** Dacă admiri oameni cinstiți, curajoși și bărbați, atunci spiritul tău se aseamănă acestora, adăuga SMILES. Exemplul e școala vieții practice. Tinerii au nevoie de exemple, oricît de mare ar fi pericolul imitației. Mimetismul poate fi însă depășit ; condiției umane fiindu-i substanțială depășirea și autodepășirea. În formarea personalității este însă necesar un stadiu mediator, în care exemplul ridicat la rang de idol catalizează energiile. Tînărul își visează realizarea, împlinirea umană, tinzînd spre o limită maximă pe care și-o vrea reprezentată concret.

Din enciclopedia idolilor posibili sînt alese atunci cîteva exemplare și opțiunea devine astfel reflectarea etapei și posibilităților pe care le are personalitatea tînără la un moment dat. În mod necesar idolii sînt părăsiți, iubirile se schimbă totdeauna pe o axă ascendentă, garantînd virtuala progresie a formării.

Imitația rămîne un rău necesar purtînd în sine însă negarea ei prin acea sete de salt, caracteristică conștiințelor efervescente, tinere.

Deci...

Căutați idoli ? Vă stau la dispoziție !

Eugen PATRICHE

CRONICA MICROBISTULUI

SPOVEDANIA UNUI... CATOLIC

Mi-am propus să scriu ceva despre cronica noastră de fotbal. Ca să scrii despre cronică, însă, trebuie să te referi la cronicari. Între noi, cei care slujim cu condeiul acest mit al secolului XX, voi încerca, deci, să expun cîteva opinii strict personale — precizînd că nu am pretenția de exhaustivitate și nici de invulnerabilitate. Am numai rugămintea să fiu înțeles (de către colegi) în ideea că nu mi-am permis să dau lecții „ex cathedra", ci numai să pun în discuție cîteva probleme privind responsabilitatea cronicarului și implicațiile ei diverse, cu scopul de a sugera cîteva modalități dintre cele care pot întări simțitor autoritatea noastră și spori considerabil eficiența constructivă a cronicilor noastre.

Amatorii de fotbal — și cine nu este astăzi amator de fotbal? — remarcă desigur cum cercul cronicarilor se lărgește pe zi ce trece, *ajungînd să cuprindă atîtea condeie încît faptul că numeri mai mulți ziariști la masa presei decît jucători pe teren a devenit un truism nu numai pentru Capitală. Cotidianele, periodicele, aproape toate publicațiile (indiferent de profil) rezervă o parte din coloanele lor sportului-rege, întregind astfel acțiunea permanentă a organelor de specialitate — ziarul „Sportul" și revista „Fotbal". Îmbucurătoare este mai cu seamă constatarea că atît fotbaliștii și diriguitorii treburilor fotbalistice, cît și cititorii au încetat de mult să ne mai socotească niște muște la arat, mulți dintre ei căutînd o publicație sau alta pentru a vedea ce scrie cutare cronicar. Subliniind aici și aportul colegilor de la Radio și Televiziune (cărora li se cuvin cuvinte de laudă pentru operativitate, promptitudine și oarecare străduință de a improviza uneori comentarii insolite), aș remarca totodată apariția unor confrați pasionați în provincie, orașele Cluj, Iași, Craiova, Brașov sau Arad oferindu-ne în acest sens surprizele cele mai plăcute. Bineînțeles, în corul cronicarilor noștri de fotbal se aud nu numai sunete înalte, dar dacă ne vom gîndi că armonia însăși este dată de alternanța sunetelor înalte cu cele joase, nu vom condamna fenomenul ca atare, ci doar exagerările lui puțin onorabile.*

Avalanșa din ultimul timp a debuturilor nu reprezintă însă un simptom al vreunei efervescențe creatoare sau al vreunui progres. Cu atît mai mult cu cît unii dintre cronicarii debutanți au rămas la stadiul debutului. Mi se pare că peisajul actual al comentariilor noastre fotbalistice dezvăluie unui ochi cît de cît pătrunzător pericolul mediocrității și al avitaminozei informaționale. *Să mă explic...*

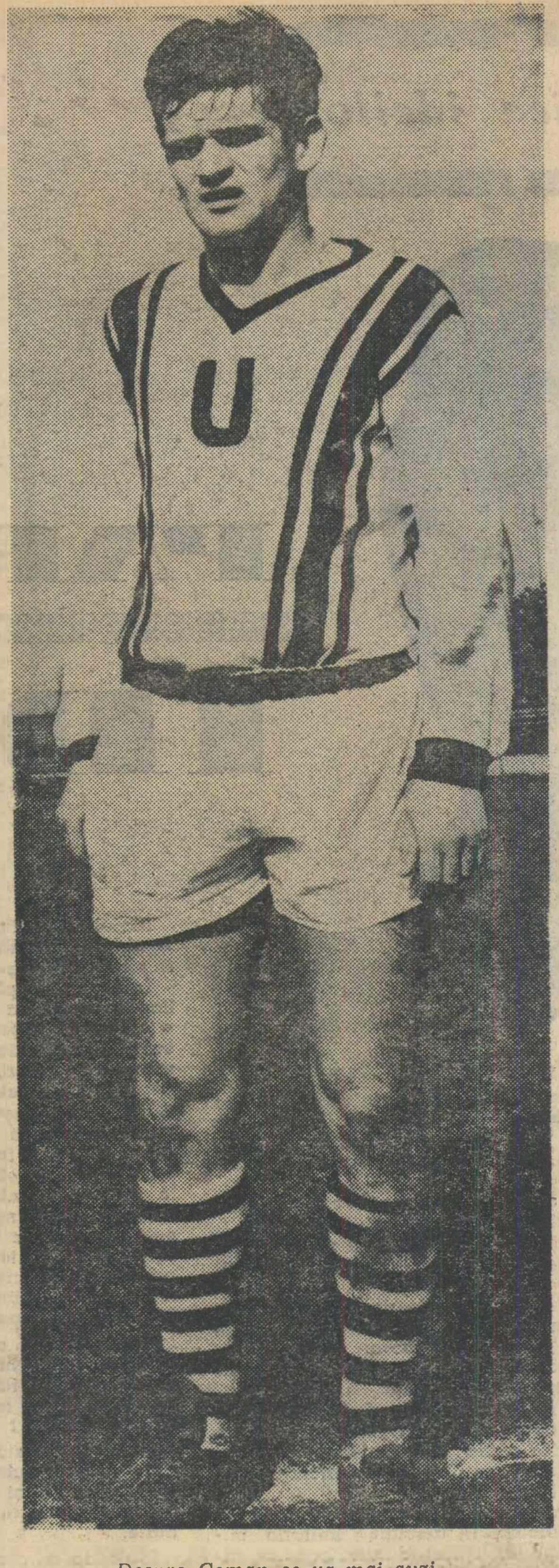
Citești o cronică dintre cele care-ți cad în mînă — lunea sau marțea, în cotidiane, miercurea, joia sau sîmbăta în periodice — și ți se întîmplă de cele mai multe ori să-ți dai seama că n-ai reținut decît rezultatul partidei și cîteva informații asupra desfășurării întîlnirii. Adesea uităm că, în epoca noastră, date fiind numeroasele transmisii sportive ale radioului și televizorului, o cronică ce descrie doar filmul întîlnirii devine... anacronică. Uneori lăsăm pe plan secund — ori pe dinafară — datoria de a oferi cititorilor un comentariu plin de idei și observații asupra tacticii, nivelului tehnic, potențialului unui jucător sau unei echipe etc. Avem, e drept, un detașament de cronicari buni, unii cu mare succes la public, dar „celebritatea" lor se datorește adesea altor cauze — se exprimă mai ales, au curajul opiniei, se prevalează de faptul că rubricile de sport au mare căutare printre cititorii de toate vîrstele și profesiile — și nu unor atribute proprii specialistului de anvergură. Cu alte cuvinte, avem ziariști buni, dar ne lipsesc cronicarii de pură specialitate, care să aprecieze fenomenul fotbalistic prin prisma unor idei și păreri proprii de neclintit și nu doar să reverbereze în paginile ce le scriu ecoul celor auzite în dreapta sau în stînga. Ceea ce scria Aurel Neagu în „Informația" (cînd scria și era obiectiv !), ceea ce a scris Radu Urziceanu cînd corabia rapidistă a fost răsturnată la Galați de al nouălea val, ceea ce scriu în ultima vreme unii confrați de la „Sportul" sau ceea ce face Paul Ochialbi în cadrul excelentei emisiuni „Careul magic" — acestea da, pot fi apreciate pe bună dreptate prezențe de specialitate. Că astăzi oferim prin ziare tot mai puține articole cu o asemenea greutate — ne-o atestă și faptul că cele mai multe dintre rîndurile ce le semnăm nu poartă girul unui stil personal ori al unor idei personale urmărite cu consecvență. Într-o zi, un coleg de redacție m-a ajutat să fac o experiență care mi-a confirmat ceea ce bănuisem aprioric : mi-a citit cîte un pasaj din fiecare cunoscut ziarist sportiv, eu urmînd să ghicesc autorul. Ei bine, deși am deosebite considerații pentru cel puțin 10 confrați (în ordine alfabetică : Balaban, Căbulea, Diamantopol, Firănescu, Mantu, Mironescu, Nicolaescu, Păunescu, Popescu Marius — plus cei citați aici în celelalte paragrafe), n-am recunoscut decît pe Emanuel Valeriu (care se impune printr-un stil elevat și prin cîteva principii în numele cărora își construiește cu finețe raționamentele) și pe Ion Chirilă (trădat de metaforă și de o ironie de tip francez). O să spuneți poate că e vina mea, dar eu răspund că, oricum, un asemenea „test" improvizat vorbește destul de grăitor și de lipsa unor stiluri și opinii distincte în presa noastră sportivă.

Aș mai putea stărui și asupra altor aspecte : dispariția cronicii de sinteză, aportul anonim pe care-l aduc în orientarea mișcării fotbalistice marile noastre cotidiane (care se rezervă la articolul de simplă reflectare și la o intervenție cu intenții „chirurgicale" după cîte un mare eșec) ș.a.m.d. Renunțăm însă în favoarea problemei atît de stringente a informației. Subliniind mai sus pericolul avitaminozei informaționale, mă gîndeam la faptul, lesne de observat, că noi, cronicarii, exceptînd datele concrete privind desfășurarea unei partide, comunicăm cititorilor din ce în ce mai puține informații „in extenso". Amatorii de fotbal așteaptă să le spunem mai mult despre o echipă sau alta, despre un jucător sau altul, despre ceea ce se întîmplă în lume și cîte și mai cîte curiozități. Cu atît mai mult mi se par justificate aceste cerințe față de colegii de la Televiziune. Îndeobște, ei comentează cu religiozitate fazele, determinîndu-i pe mulți telespectatori să-i acuze că vorbesc prea mult. Dacă însă ne-ar oferi întotdeauna informații interesante ca acelea prezentate uneori de Cristian Țopescu, comentariile din timpul transmisiunilor ar interesa mai mult și n-ar mai obosi.

Este evident că vina pentru lipsa informațiilor bogate, actuale și interesante ne aparține în primul rînd nouă. Pentru că nu toți avem patima cititului și nu toți avem acasă, așa cum ar trebui, ceea ce se cheamă o documentare. Am toată considerația pentru ceea ce au realizat în acest domeniu P. Gațu, Ef. Ionescu și M. Tudoran, dar mi-e teamă că nu sînt prea mulți aceia dintre noi care ne străduim să le urmăm exemplul. Este regretabil, de asemenea, că prea puțin folosim pentru documentare prilejul deplasărilor peste hotare. Cunosc confrați care au însoțit naționala în aproape toate turneele și în afară de relatările fazelor — dacă le-au făcut și pe acestea — n-au scris prea multe despre experiența unor socceruri mai înaintate, n-au publicat destule interviuri consistente cu mari nume, n-au adus reportajele și informațiile pe care le-ar fi putut realiza cu puțină străduință. Este elocvent, în această privință, faptul că participarea unui grup de ziariști și scriitori la Campionatele Mondiale de la Londra s-a soldat în principal cu două cărți scrise de... un antrenor și un cronicar absent de la jocuri (?!). Pe lîngă noi, însă, mai trebuie amintiți aici și alți factori ce ne-ar putea înlesni o informație bogată și operativă : redacțiile (care nu întotdeauna ne asigură materialul necesar), Asociația Presei Sportive (în preocupările căreia — o spun și autocritic — nu figurează și această chestiune majoră) și Federația de fotbal (care ne-ar sprijini mult punîndu-ne la dispoziție un buletin săptămînal cu informații interne și externe de actualitate).

Ce trebuie să facem pentru a realiza cu toții saltul calitativ posibil și necesar ? Nu pot da rețete. Îndrăznesc totuși să mai pledez, pe de o parte, pentru principialitate și scop constructiv, iar, pe de alta, pentru instituirea unui premiu anual care să distingă cea mai bună cronică de fotbal. Aș mai pleda pentru pasiune, adică pentru o răspundere maximă în exercitarea profesiei ce ne-am ales-o răspunzînd unei înclinații și unei chemări intime. Fără a socoti că avem menirea să facem mesianism, trebuie totuși să nu uităm că dacă noi, cronicarii, vom bîjbîi, nu vor fi luminate curînd drumurile rătăcite ale fotbalului nostru. Spun toate acestea în ciuda temerii unui glumeț antrenor — care ne atrăgea atenția că riscăm să avem o presă de specialitate excelentă, ca francezii, dar și un fotbal aidoma lor — și cu convingerea că putem și trebuie să ajutăm mai mult fotbalul românesc.

G. M.

Despre Coman se va mai auzi...

FAIR PLAY

Este cunoscută cititorilor inițiativa noastră privind acordarea unor premii de sportivitate (chiar dacă forurile C.N.E.F.S. nu au găsit timp într-o lună de zile să-i răspundă prin fapte).

Credincioși promisiunii de a relata la această rubrică scene — plăcute ori neplăcute — de pe terenurile noastre de sport, rezervăm astăzi cîteva rînduri handbalistelor rapidiste.

Miercuri seara, în prima manșă a semifinalei C.C.E., au fost învinse la „Floreasca" pentru că ele au jucat prost și pentru că adversarele au fost mult mai bune. De ce atunci a trebuit să fim martorii gestului lor penibil de a întoarce spatele unui public pe care, de fapt, ar fi trebuit să-l salute îndatorate ?

Aflăm că Teașcă a părăsit Clujul. Motivul : conducerea secției, trecînd peste voința antrenorului, a dat dezlegări lui Solomon și lui Ivansuc — ambii suspendați. Dezaprobînd măsura necugetată a secției, invităm cele două părți să-și expună motivele pe larg în numărul următor al revistei noastre.

IDILE... SPORTIVE LA PÎRÎUL RECE

„DOMNIȘOARA REVOLVER"

Ca în orice tabără studențească și aici există obiceiul preistoric al războiului cu bulgări de zăpadă. S-au făcut echipe, grupuri, s-au azvîrlit provocări și mănuși.

După 2 zile lupta pentru supremație se încheiase fără victime. Mariana Antonescu, „arhitectă", recordmană națională la tir și maestră a sportului, a rezistat eroic un sfert de oră șarjei rugbiștilor de la Știința Petroșani, care pînă la urmă s-au retras în grămadă... dezorganizată.

— Nu-i nimic, se consolau ei, ce dacă ne-a bătut !? Am făcut și noi puțin sport...

Într-o astfel de bătălie cu bulgări Mariana a greșit ținta atingînd adversarul în... inimă ! Dar să nu fim mai indiscreți decît brazii care au asistat la această dispută.

ASUL DE PICĂ

Mai mulți antrenori s-au retras în cabană unde miroase a vin fiert și a scorțișoară. Se discută amestecat : canotaj cu tir, rugbi cu yahting, polo cu atletism ; într-un colț, Agarici, antrenorul echipei de polo a I.C.F.-ului, face pasiențe. Ce va face I.C.F.-ul în returul campionatului ? Valet, damă (?), decar și iar valet. Asta înseamnă că o să cîștige mai multe meciuri decît în tur. Dar ce naiba poate să însemne asul ăsta de pică ? Nimeni nu-i poate explica deși vinul fiert a dezlegat limbile și a sporit vizibil imaginația antrenorilor...

HAI PANȚURU !

E aproape unu noaptea. Sala clubului e plină ochi. Pe obrazul aprins al televizorului alunecă într-un dans fantastic boberii de la Alpe d'Huez. Vacarm ca la un meci al Rapidului. Coboară echipajul Panțuru și un strigăt unanim de încurajare bufnește în noapte zăngănind ferestrele și alarmîndu-l pe Grigore, cîinele cabanierului, care însă după ce miroase despre ce e vorba aprobă și el cu coada . . .

IDILĂ CU UN URS POSIBIL

Carol Corbu, săritorul de triplu de la Pitești, aleargă cu pași elastici pe poteca înghețată. După el, două sulițașe, Elisabeta Prodan și Tatiana Bucura își completează pregătirea fizică generală. În amurgul sticlos se dezlipește deodată în față o mogîldeață neagră. Fetele se opresc gata de marșarier. Dar Corbu înaintează prudent și vede că nu era decît un brad mic răsărit în cărare. Totuși ce să fie cu urmele acestea ciudate pe zăpadă ? Crosul reîncepe mai vioi în direcția taberei. Fuga e sănătoasă...

DANCING, BAR, DANCING...

Sprințară melodia asta a Ritei Pavone. Mariana Jinga, una din speranțele gimnasticii noastre artistice, l-a cucerit pe toți dansatorii, deși are rivale de forță în Tatiana, Ilinca și Dana, care de care mai suple și mai atlete... Prin ferestrele imense Carul Mare privește gelos la fericirea pămînteană. Luna s-a instalat obraznică în fața Omului, parcă pentru a-i reproșa curiozitatea... oamenilor care-i fac atîta curte în ultima vreme. Ceața albăstruie de pe umerii goi ai sticlelor pline decorează feeric micul bar al cabanei.

Un clopoțel depărtat anunță stingerea și perechi de umbre pășesc șoptind către somn pe sub franjurii de gheață cu care iarna a decorat streșinile...

Ovidiu PAUN